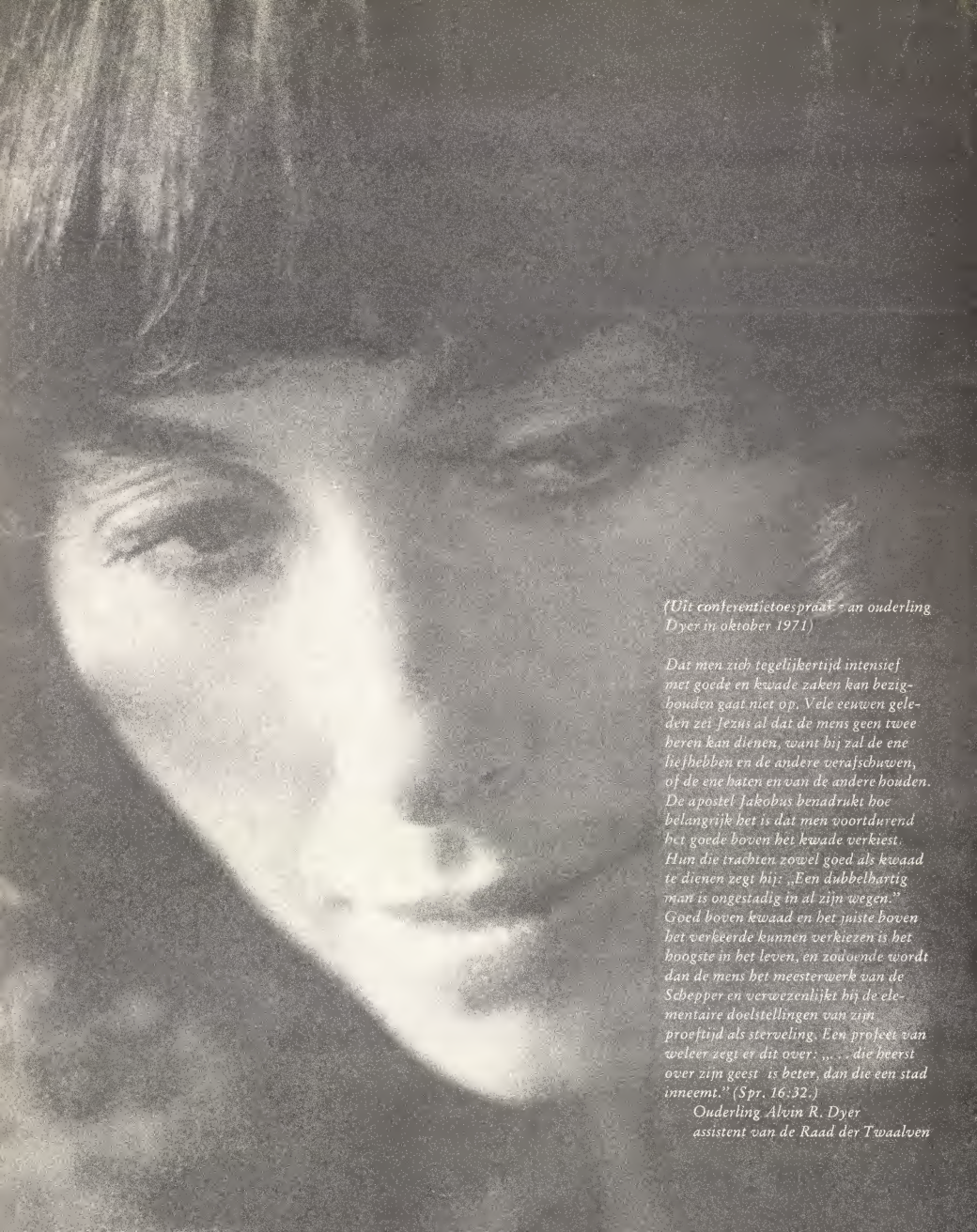

September 1973, 73e Jaargang, Nummer 9

DE STER

*(Uit conferentietoespraak van ouderling
Dyer in oktober 1971)*

Dat men zich tegelijkertijd intensief met goede en kwade zaken kan bezighouden gaat niet op. Vele eeuwen geleden zei Jezus al dat de mens geen twee heren kan dienen, want hij zal de ene liefhebben en de andere verafschuwen, of de ene haten en van de andere houden. De apostel Jakobus benadrukt hoe belangrijk het is dat men voortdurend het goede boven het kwade verkiest. Hun die trachten zowel goed als kwaad te dienen zegt hij: „Een dubbelhartig man is ongestadig in al zijn wegen.” Goed boven kwaad en het juiste boven het verkeerde kunnen verkiezen is het hoogste in het leven, en zodoende wordt dan de mens het meesterwerk van de Schepper en verwezenlijkt hij de elementaire doelstellingen van zijn proeftijd als sterueling. Een profeet van weleer zegt er dit over: „... die heerst over zijn geest is beter, dan die een stad inneemt.” (Spr. 16:32.)

*Ouderling Alvin R. Dyer
assistent van de Raad der Twaalf*

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

September 1973
73e Jaargang, Nummer 9

Eerste Presidentschap:

Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Spencer W. Kimball
Ezra Taft Benson
Mark E. Peterson
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie

Redactie:

Doyle L. Green,
Director of Magazines
Larry A. Hiller, Managing Editor
E.H. Chardon, coördinator,
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
2502 - Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:

C.J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 - Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending:

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout:

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen:

Versijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,- per halfjaar, f 15,- per jaar.
Gironummer: 240615 t. n. v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE STER,
Amstelveen.

Druk:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

© 1973 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

INHOUDSOPGAVE

De heerschappij van de wet, president Marion G. Romney	356
De kudde wan de goede herder, Curtis E. Ledbetter	358
De goddelijke oorsprong van onze Schriften, James R. Clark	366
Een bezoek van president Lee, John A. Tvedtnes	370
Verhalen van de algemene autoriteiten:	
President Harold B. Lee	372
Vraag en antwoord, Victor L. Brown	374
Raad aan de dragers van Gods priesterschap, president Harold B. Lee	375
Onze priesterschapsdragere en hun presidentschap, president N. Eldon Tanner	382
Er is weer een profeet, ouderling Mark E. Petersen	387
Steuntjes voor ouders, George S. Durrant	390
DE kleine STER	
Eliä, „een man Gods“	129
Talentedjacht, Vivian Bartholomew	136

DE HEERSCHAPPIJ VAN DE WET

Door president MARION G. ROMNEY
tweede raadgever in het Eerste Presidentschap

De Here heeft gezegd dat „er . . . een wet (is), vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond.

„En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.” (L&V 130:20-21.)

Uit deze uitspraak blijkt dat er op geen enkel gebied blijvende vooruitgang wordt geboekt dan alleen door gehoorzaamheid aan de desbetreffende wet. Wij weten dat dit in de hemelen waar is, want de Here heeft gezegd:

„. . . Hetgeen door wetten wordt bestuurd, wordt eveneens door wetten in stand gehouden, en door deze zelfde wetten vervolmaakt en geheiligd.

„En wie of wat wetten breekt (de zonde is nl. de overtreding van de wet), en zich niet aan wetten onderwerpt, doch zich boven de wet tracht te stellen, en in zonde wil verblijven, kan niet door wetten worden geheiligd, noch door barmhartigheid, gerechtigheid of oordeel . . .

„Want . . . gericht gaat voor het aangezicht van Hem, Die op de troon zit en alle dingen bestuurd en uitvoert.

„En . . . Hij heeft alle dingen wetten gegeven, waardoor ze zich volgens hun tijden en stonden bewegen;

„En hun loopbanen zijn vastgesteld, namelijk de banen van de hemelen en de aarde, die de aarde en alle planeten omvatten.” (L&V 88:34-35, 40, 42-43.)

Deze teksten zeggen ons dat alle dingen in Gods bestel, zelfs de dingen die ons levenloos toeschij-

nen, gehoorzamen aan de wetten waardoor ze bestuurd worden.

„. . . De aarde (bij voorbeeld) komt de wet van een celestiaal koninkrijk na, want ze beantwoordt ten volle aan het doel van haar schepping, en overtreedt de wet niet.” (L&V 88:25.)

„Want . . . (ze) zal . . . met heerlijkheid worden gekroond, namelijk met de tegenwoordigheid van God, de Vader;

„Opdat de lichamen, die tot het celestiale koninkrijk behoren, de aarde voor eeuwig mogen bezitten; . . .

„En zij, die niet worden geheiligd door de wet, die ik u heb gegeven, namelijk de wet van Christus (die Zijn Evangelie is — de volmaakte wet van de vrijheid), moeten een ander koninkrijk beërven . . .

„Want hij, die niet in staat is de wet van een celestiaal koninkrijk na te komen, kan geen celestiale heerlijkheid verdragen.

„En hij, die de wet van een terrestriaal koninkrijk niet kan nakomen, kan geen terrestriale heerlijkheid verdragen.

„En hij, die de wet van een telestiaal koninkrijk niet kan nakomen, kan geen telestiale heerlijkheid verdragen . . .” (L&V 88:19-24.)

Wij heiligen der laatste dagen zijn een gezegend volk; het geopenbaarde Woord Gods verzekert ons ervan dat er geen grilligheid zal bestaan in de toekomstige wereld; dat de heerschappij van de wet onherroepelijk is; dat iedere ziel beloofd zal worden overeenkomstig de wet die hij gehoorzaamd heeft; dat alle goddelijke wetten even onveranderlijk zijn als de wet van de zwaartekracht;

dat Hij gisteren en heden dezelfde is en in der eeuwigheid; dat het oordeel in barmhartigheid, maar overeenkomstig de wet geveld zal worden en dat het de gerechtigheid geen geweld aandoet. Heiligen der laatste dagen zijn niet alleen gezegend omdat zij deze dingen van de „heerschappij van de wet” weten; zij zijn dubbel gezegend, omdat zij de wet waarnaar zij geoordeeld zullen worden kennen en begrijpen.

Wat zou het, gezien ons kennen van „de volmaakte wet, die der vrijheid is” (Jak. 1:25) kortzichtig, dwaas, tragisch zijn als wij die wet niet gehoorzaamden.

„De wet van Christus” is universeel. Ze beperkt zich niet tot de regels die aan de andere kant van het graf gelden, maar behelst ook de natuurwetten hier en nu — plaatselijk, nationaal en internationaal.

Heiligen der laatste dagen moeten stipt gehoorzamen aan de wetten van het land hunner inwoning. Door onze eigen geloofsbelijdenis verplichten wij ons hiertoe, want wij maken de wereld bekend dat „wij geloven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, regeerders en overheidspersonen, in het gehoorzamen, eren en onderhouden der wet.” (12e Artikel des Geloofs.)

Dit doen wij in overeenstemming met het gebod des Heren:

„Laat niemand de wetten des lands overtreden, want hij, die de wetten van God nakomt, behoeft de wetten van het land niet te overtreden.

„Weest daarom onderdanig aan de bestaande machten, totdat Hij regeert, Wiens recht het is te

regeren, en Die alle vijanden onder Zijn voeten onderwerpt.” (L&V 58:21-22.)

„Het beginsel van het burgerlijk gezag is van goddelijke oorsprong. Het kan meer of minder aangepast zijn aan de behoeften van de mens; meer of minder rechtvaardig en weldadig zijn, maar zelfs het slechtste burgerlijk gezag is beter dan een anarchie. Revolutionaire bewegingen die streven naar de afschaffing van de regering als zodanig gaan lijnrecht in tegen de wet van God . . .” (*Doctrine and Covenants Commentary* [Deseret Book Co., 1954], blz. 339.)

Als de „heerschappij van de wet” in het gezin, de samenleving, een land te gronde gaat, zal er chaos heersen.

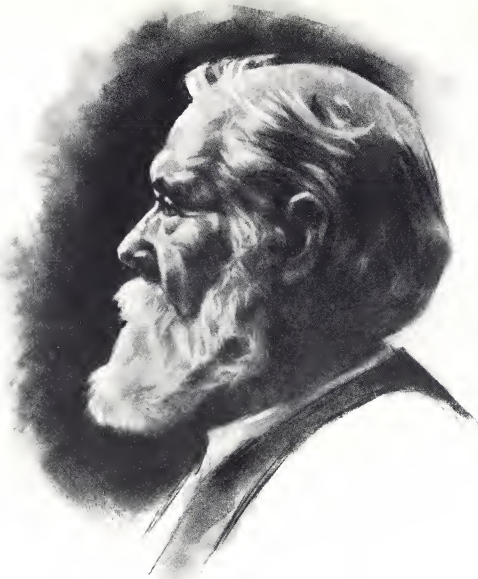
In de koninkrijken des hemels zal geen chaos zijn, omdat er niemand zal toeven die zich niet eigener beweging naar de wetten ervan zal schikken.

Een heilige der laatste dagen moet elke wet van God stipt gehoorzamen, ook de wetten van het land waarin hij woont, en laat hij dat met een zuiver en oprecht hart doen.

In deze tijd van toenemende zedeloosheid en wet-teloosheid, is het goed onze eigen daden te toetsen aan de tien geboden, want dat zijn niet alleen de elementaire wetten van God, maar die vormen bovendien de basis van de joods-christelijke buiten-kerkelijke wetgeving.

„Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.

„Gij zult u geen gesneden beeld, noch enige gelijkenis maken, van hetgeen boven in den hemel (wordt vervolgd op blz 381)

DE KUDDE VAN DE GOEDE HERDER

Door CURTIS E. LEDBETTER
lector kerkgeschiedenis en dogmatiek aan
de Brigham Young Universiteit

Tijdens Zijn leven op aarde ontmoette onze Heiland Jezus Christus tientallen mensen uit alle mogelijke lagen van de bevolking. Deze mensen vormden hun meningen. Meninge van essentieel belang, die daden tot gevolg hadden waardoor de richting van hun bestemming in de eeuwigheid bepaald zou worden. Hier volgen korte levensbeschrijvingen van enkele mensen, die vanwege hun band met de Heiland en de wijze waarop zij op de Evangelieboodschap hebben gereageerd, een rol moesten gaan spelen in de vier Evangelien uit het Nieuwe Testament.

ANDREAS

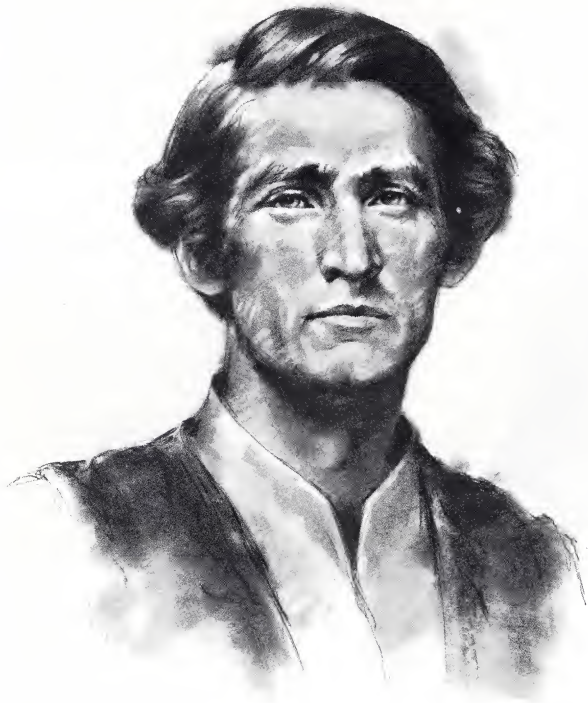
Enige tijd nadat Jezus in de Jordaan werd gedoopt spraken Andreas en een metgezel met Johannes de Doper die zij beiden erkenden als een ware profeet van God. Plotseling kwam Jezus op hun toelopen, en met zijn blik op de Here gericht verklaarde Johannes: „Ziet, het Lam Gods!” Andreas ging na die belevenis weg met het getuigenis dat Jezus de Christus was, en van toen af volgde hij de Meester. (Joh. 1:35-37.)

Andreas was zielsblij nu hij ontdekt had wie de Messias was, en hij repte zich om zijn broer Simon het grote nieuws te vertellen. „Wij hebben gevonden . . . de Christus,” zei hij. Geen sprake van een wankelend geloof, van een weifelend getuigenis of zelfs maar van een slechts half overtuigd zijn. Andreas wist het. Hij had zijn besluit genomen en hij had zich geheel en al aan de Here verbonden. Daarom kon hij zijn broeder, Simon Barjona, tot Christus brengen. (Joh. 1:38-42.)

Andreas bracht ook anderen tot Christus. Toen er zich een grote menigte verzameld had om Jezus te horen prediken, bemerkte de Here dat de mensen honger hadden. Hij vroeg: „Van waar zullen wij broden kopen, opdat deze eten mogen?” En daarop zei Andreas Hem: „Hier is een jongsketen, dat vijf gerstebroden heeft, en twee visjes.” Andreas bracht de jongen letterlijk tot Jezus, en Jezus vermenigvuldigde de vissen en het brood om de menigte te eten te geven. (Joh. 6:1-14.)

Tegen het einde van het verblijf van Jezus op aarde, na Zijn triomfantelijke intocht in Jeruzalem, enkele dagen voor Hij gekruisigd werd, wendden enkele Grieken zich tot Filippus en vroegen of zij Jezus konden ontmoeten. Filippus ging onmiddellijk naar Andreas en samen namen zij de heidense onderzoekers mee naar de Here. (Joh. 12:20-24.)

Vanaf het eerste moment dat Andreas met Jezus omging had hij steeds dezelfde roeping: anderen tot Christus brengen.

JOHANNES, DE GELIEFDE

Johannes, de zoon van Zebedeüs, was de broer van Jakobus. (Mt. 4:21.) Zijn moeder, Salome, blijkt een zuster te zijn van Maria, de moeder van Jezus. (Mt. 27:56; Joh. 19:25.)

Johannes, een volgeling van Johannes de Doper, was kennelijk de niet met name genoemde discipel die bij Andreas was toen de Doper verklaarde dat Jezus het Lam Gods was. (Joh. 1:35-40.)

Later noodde Jezus Johannes en zijn broer Jakobus hun visnetten achter te laten om Hem te volgen. (Mt. 4:21-22.) Te rechter tijd werd Johannes geroepen en aangesteld als apostel. (Mt. 10:2.)

Jezus noemde Jakobus en Johannes ook wel Boanerges, zonen des donders, klaarblijkelijk om hun temperament. (Mk. 3:17.) Johannes was de man die iemand berispte die in Christus' naam boze geesten uitdreef, en de Here moest hem terechtwijzen. (Luk. 9:49.) Toen Jezus in het Samaritanse dorp niet ontvangen werd, wilde Johannes vuur uit de hemelen laten nederdalen. Het is gebeurd dat Johannes samen met zijn broer en zijn moeder vroeg om ereplaatsen naast Jezus in Zijn koninkrijk. (Mt. 20:21; Mk. 10:37-40.) Zij hadden het Evangelie nog niet begrepen.

Toch was Johannes één van de drie

apostelen die de Here uitkoos om bij Hem te zijn toen Hij het dochtertje van Jairus opwekte uit de dood. (Mk. 5:37-43.) Bij de verheerlijking op de berg verleenden de Heiland, Mozes en Elia de sleutelen van het priesterschap aan Petrus, Jakobus en Johannes. (Mk. 9:2-10.) Bij het Laatste Avondmaal nam Johannes de plaats naast Jezus in. (Joh. 13:23.) En toen Jezus in de hof Zijn doodsangsten uitstond, had Hij Petrus, Jakobus en Johannes meegenomen. (Mk. 14:32-34.) De bevoorrechte behandeling van Johannes was niet zonder reden, want de geliefde discipel volgde de Heiland tot in het paleis van de hogepriester toen Hij in de Hof van Gethsémané was gearresteerd, en aldus gaf Johannes blij van zijn moed en zijn trouw aan Christus. (Joh. 18:15.) Johannes is de enige van de Twaalven van wie geschreven staat dat hij aanwezig was bij de kruisiging, en toen Jezus Zijn eigen moeder toevertrouwde aan de zorgen van Johannes, nam hij die taak op zich. (Joh. 19:26-27.) Evenals zijn broeder Jakobus ondernam Johannes alles wat hij deed met vurige ijver en hij was zelfs bereid om voor zijn Meester de dood onder ogen te zien. (Mt. 20:24.) Hij was onvankelijk voor onderricht en meer dan wat ook wilde hij leven overeenkomstig de wil des Heren.

Met Petrus werd Johannes door de Here naar Jeruzalem gezonden om het pascha voor het Laatste Avondmaal voor te bereiden.

Door de Christus' herscheppende kracht werd Johannes een man vol opofferingsgezindheid, liefde en tederheid. Hij werd iemand met een diep geestelijk inzicht, en liefhebbende aard en veel medeleven.

De zending van Johannes was de liefde van Christus voor de mensen bekend te maken. Hij sprak de wens uit langer te leven, zodat hij zielen tot de Here zou kunnen brengen. Daarom kreeg hij, overeenkomstig zijn wens, de belofte dat hij op de aarde zou toeven tot de Here wederkomt. (Joh. 21:20-24; L&V 7:1-3; III Ne. 28:6-10.)

MARIA EN MARTHA

Maria en Martha, die met hun broeder Lazarus in het dorpje Bethanië woonden, waren zeer aan Jezus. Die bij hen over de vloer kwam, gehecht. Lukas vertelt dat een zekere vrouw, Martha genaamd, Jezus bij zich thuis ontving. (Lukas 10:38.)

Tijdens het eerste te boek gestelde bezoek van Jezus aan hun woning (Lukas 10:38-42) wilde Martha een maaltijd voor Hem klaarmaken, terwijl Maria wilde genieten van de woorden van waarheid die Hij sprak. Martha, die was ingesteld op energieke dienstbaarheid, was teleurgesteld dat Maria haar niet hielp bij het klaarmaken van de maaltijd. En ofschoon Jezus de ijver van Martha waardeerde, vertelde Hij haar dat het gevaarlijk is veel accent te leggen op de voeding van het lichaam als men de geest laat verhongeren. Wereldlijke dingen zijn nuttig en komen van pas, maar geestelijk voedsel is ook noodzakelijk.

Maria en Martha waren aanwezig bij de opwekking uit de dood van Lazarus. Eerst snelde Martha de Here tegemoet om Hem te zeggen dat haar broeder was overleden. „Heere,“ zei ze, „waart Gij hier geweest, zo ware mijn broeder niet gestorven.“ En zij voegde er met groot geloof aan toe: „Maar ook nu weet ik, dat alles, wat

NICODEMUS

Jezus had zojuist de eerste keer de tempel gereinigd. 's Avonds ging Nicodemus, een Farizeeër en een lid van het Sanhedrin, naar Hem toe en zei: „Rabbi, wij weten, dat Gij zijt een Leraar van God gekomen; want niemand kan deze tekenen doen, die Gij doet, zo God met hem niet is.“ (Joh. 3:2.)

Recht op de man af antwoordde Jezus:

„Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.“ (Joh. 3:5.)

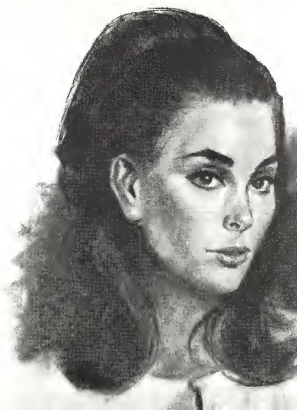
Dit was nieuw en vreemd voor Nicodemus. Voorts vertelde Jezus hem dat hij de wonderen van het eeuwige leven niet zou aannemen, als hij de eerste beginselen van het Evangelie niet geloofde. Na dat louterende gesprek van die avond kon Nicodemus niet onverschillig blijven.

Later, tijdens een vergadering van het

Sanhedrin waarbij Jezus openlijk veroordeeld werd als een bedrieger, vroeg Nicodemus dapper of de wet iemand al veroordeelde voor hij was gehoord. (Joh. 7:50-52.) Hoewel Nicodemus wat dit betreft blijk gaf van enige moed, stonden zijn collega's er wel kritisch tegenover dat hij Jezus durfde verdedigen.

Na de dood van Jezus bracht Nicodemus ongeveer honderd pond mirre en aloë en hielp hij het lichaam van Jezus gereedmaken voor de begrafenis. (Joh. 19:39.)

Het is niet bekend in hoeverre Nicodemus een strijdvriendige discipel van de Heiland is geworden; maar als hij de raad van de Heiland heeft opgevolgd, heeft Nicodemus wellicht een begin gemaakt met zijn bekering op de avond dat Jezus hem zei dat hij opnieuw geboren moest worden.

Gij van God begeren zult, God U het geven zal."

Jezus zei tegen haar: „Uw broeder zal wederopstaan."

In de veronderstelling dat Hij over de opstanding sprak, antwoordde Martha: „Ik weet dat hij opstaan zal in de opstanding ten laatsten dage."

En voorzichtig bracht Jezus haar toen in herinnering: „Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij geloofd zal leven, al ware hij ook gestorven." (Joh. 11:21-26.)

En vol geloof antwoordde Martha: „Ja, Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zone Gods, Die in de wereld komen zou. (Joh. 11:27.)

Maria, die evenals Martha een sterk getuigenis had, voegde zich bij hen en weende van verdriet om het verlies van haar broer. En ook Jezus weende. Toen beval Jezus dat de steen voor het graf van Lazarus weggerold moest worden; en nadat Hij Zijn Vader in de hemel in gebed had aangeroepen, riep Hij met luider stemme: „Lazarus, kom uit!" En Lazarus kwam naar buiten, gehuld in zijn doodskleed. (Joh. 11:18-44.)

Wat groot was het geloof van Maria en Martha, wier hart overvloedig van liefde en aanbidding voor hun Here en Heiland, Die alle vijanden onder Zijn voeten zou onderwerpen, zelfs de laatste vijand, namelijk dood en hel.

DE RIJKE JONGELING

Toen een zekere man die gezegend was met vele gunstige kenmerken hoorde, dat Jezus in de omgeving was, spoedde hij zich naar Hem toe en viel hij voor Zijn voeten neer. Daar was oprechtheid en moed voor nodig. Het bleek dat hij altijd stipt volgens de hem bekende wetten had geleefd; hij kon zonder twijfel antwoorden: „Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af."

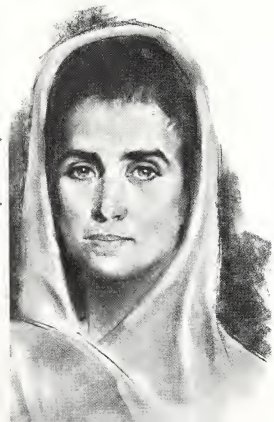
Het zag ernaar uit dat hij alles vóór had. Maar deze rijke, zedelijk reine jongeman ontbrak het aan iets: onvoorwaardelijke toewijding aan Jezus Christus.

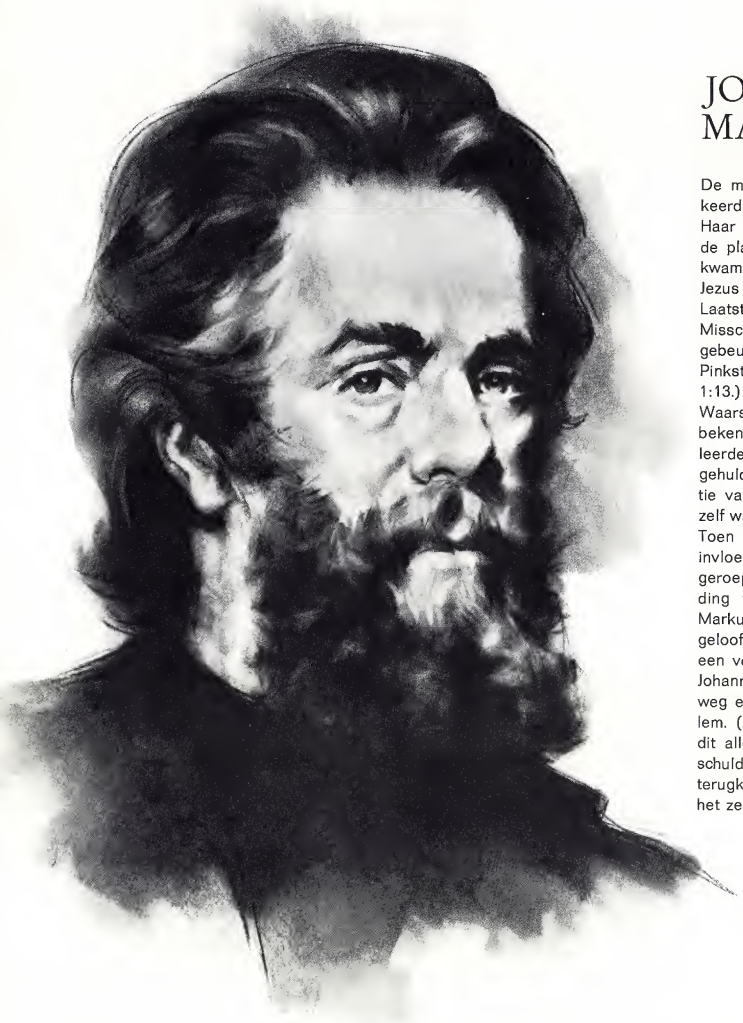
Jezus zei: „Een ding ontbreekt u; ga heen, verkoop alles, wat gij hebt, en geef het den armen, . . . en volg mij." (Mk. 10:21.)

En omdat het hem aan die toewijding ontbrak, was hij niet in staat de Heiland tot elke prijs te volgen. En bedroefd ging hij heen.

Hoevel hij voelde dat Jezus gelijk had, wilde hij zijn aardse bezittingen behouden. Zijn geest werd verscheurd door twee waarde-normen. Zo goed als hij was, hij had zijn zinnen nog steeds gezet op de dingen van deze wereld in plaats van op de dingen van God. (Zie. L&V 121:35.)

De Heiland vraagt de gehele ziel met het oog alleen op Zijn eer gericht, en de bereidheid om alles op te geven wat algehele gehoorzaamheid in de weg staat. En de vragenstellende rijke jongeling ging heen, want hij kon de prijs voor het eeuwige leven niet betalen. Hij was tezeer aan de wereld gebonden. (Mk. 10:17-27; Mt. 19:16-30.) Hoeveel discipelen van Christus hadden geen grote geestelijke belevenissen waarbij zij Jezus erkenden als de Redder van het mensdom, maar misten daarna de geestkracht om Hem onvoorwaardelijk te dienen?

JOHANNES MARKUS

De moeder van Markus, Maria, verkeerde in gunstige omstandigheden. Haar huis in Jeruzalem was een van de plaatsen waar de heiligen bijeenkwamen en waarschijnlijk gebruikten Jezus en Zijn discipelen daar hun Laatste Avondmaal. (Hand. 12:12-17.) Misschien vonden er ook roerende gebeurtenissen in verband met het Pinksterfeest in dat huis plaats. (Hand. 1:13.)

Waarschijnlijk raakte Markus thuis bekend met Christus. Sommige geleerden denken dat de in een laken gehulde jongeman die bij de arrestatie van Jezus aanwezig was, Markus zelf was. (Mk. 14:51-52.)

Toen Paulus en Barnabas, door de invloed van de Heilige Geest werden geroepen en aangesteld om op zending te gaan, namen zij Johannes Markus met zich mee, een jongen vol geloof en ijver. (Hand. 12:25.) Om een verder niet vermelde reden ging Johannes Markus in Perge bij hen weg en keerde hij terug naar Jeruzalem. (Hand. 13:13.) Paulus vond van dit alles dat er geen enkele verontschuldiging te vinden was voor de terugkeer van Markus. Paulus keurde het zelfs zo sterk af, dat hij weigerde

Markus op een tweede reis mee te nemen. (Hand. 15:37-41.) Voor hem in de plaats nam Paulus Markus Silas mee, en Johannes Markus ging met Barnabas naar Cyprus.

Daarna horen we weer van Markus als hij bij Petrus is en kennelijk veel meer volwassen. Hij was een vastberaden, toegewijden, trouwe heilige geworden. De genegenheid en het vertrouwen tussen Petrus en Markus was zo groot, dat Petrus schreef: „U groet de . . . Gemeente, die in Babylon is, en Markus, mijn zoon.” (I Pet. 5:13.) Markus had zo duidelijk bewezen wat hij waard was, dat hij als toegewijde metgezel en schrijver bij Petrus was. Men veronderstelt dat hij dankzij die relatie met Petrus de geschiedenis heeft kunnen schrijven die ons is nagelaten als het Evangelie naar Markus.

Het lijkt er ook op dat Markus zich bij Paulus gerehabiliteerd heeft, want in zijn brief aan de Kolossensen vroeg Paulus de gemeente om Markus te ontvangen. (Kol. 4:10.) Als dit dezelfde Markus is, ziet het er na uit dat Paulus er zeker van wilde zijn dat Markus niet op zijn vroegere gedrag aangekeken werd. Door zijn daden had Markus zichzelf bewezen.

In zijn laatste brief schreef Paulus, terwijl hij oog in oog stond met de marteldood, een zeer ontroerende boodschap aan Timotheüs: „Neem Markus mede, en breng hem met u; want hij is mij zeer nut tot den dienst.” (II Tim. 4:11.)

Toen Paulus, opgesloten in een gevangenis, wachtte op zijn terechtstelling, wilde hij Markus bij zich hebben — Markus, die hem eerder had teleurgesteld, maar die sindsdien een toonbeeld was geweest van geloof en trouw.

JUDAS ISKARIOT

De naam Judas is de Griekse vorm van de Hebreeuwse naam Juda, en de letterlijke betekenis ervan is „moge God geloofd worden.” Maar door het verraad van één man is die naam een synoniem geworden voor verraad en trouweloosheid.

Judas kwam uit Kerioth in het zuiden van Judea en derhalve was hij de enige van de Twaalven die geen Gallileeër was. Hoe kon Judas, die drie jaar lang met Jezus had geleefd, toen zijn voeten door de Meester waren gewassen, uit de bovenkamer weggaan om zijn Here voor de prijs van een slaaf te verraden? Had hij niet naar de leringen van de Here geluisterd? Had hij Zijn gebeden niet gehoord? Was hij niet getuige geweest van wonderen? Had hij niet, met de andere discipelen, het koninkrijk Gods gepredikt?

Het feit dat Judas de Here verried kwam niet uit de lucht vallen. Het moet een proces zijn geweest dat dag aan dag, stap voor stap rijpte.

De andere apostelen koesterden geen verdenking jegens Judas. Zij kozen hem als penningmeester van de Twaalven, zodat ze hem toch wel vertrouwd moeten hebben. Toen Jezus zei: „. . . een van u zal Mij verraden”, vroeg in de bovenkamer ieder op zijn beurt: „Ben ik het, Heere?” Maar Jezus wist het, Hij wist het, toen de eerste vervolgen gedachten het hart van Judas binnen kwamen. (Mt. 26:17-25.)

Johannes, de geliefde, schreef in een terugblik: „. . . hij (was) een dief . . . en (had) de beurs . . . , en droeg het-

geen gegeven werd.” (Joh. 12:6.) Er moet wel enig bewijs zijn geweest voor zo'n verklaring, maar misschien zag men het pas later in.

Judas Iskariot had zijn macht. Hij steunde liever meer op zichzelf dan op zijn Heiland, en „de satan (voer) in hem”. (Joh. 13:27.) De zonde die werkelijk de geestelijke vonk in Judas doofde was niet zijn op een dwaalspoor gebrachte waardenstelsel, ook niet het verraad dat hij voor dertig zilverlingen pleegde, maar het feit dat hij niet met een oprecht berouwvol hart terugkeerde naar de Here. Hij stelde de Heiland niet in de gelegenheid hem te vergeven. In de Schriften staat: „Hij dan, de bete genomen hebbende, ging terstond uit. En het was nacht.” (Joh. 13:30.) Voor Judas is het sindsdien alleen maar nacht geweest.

MARIA MAGDALENA

Maria Magdalena werd een nuttige volgeling van de Heiland; zij sloot zich aan bij de kleine groep directe discipelen van Jezus en diende Hem van haar goederen. (Mk. 16:9; Luk. 8:1-3.)

Toen Jezus gekruisigd werd, toen Hij de troostende aanwezigheid van Zijn volgelingen nodig had, was Maria Magdalena een van de vrouwen die Hem dienden (Mk. 15:40-41.), toen het lichaam van de Here in het graf werd gelegd. Zij was erbij. (Mk. 15:47.)

Vroeg op die eerste dag van de week ging zij naar het graf om het lichaam te zalven, om haar droefheid tot uiting te brengen en om Zijn lichaam goed te zalven en in doeken te wikkelen. (Mk. 16:1.) Maar toen zij zag dat de steen was weggerold ging zij onmiddellijk terug naar de stad om Petrus en Johannes te vertellen dat het lichaam weggenomen was. (Joh. 20:1-2.) Zij volgde de twee apostelen toen zij zich naar het graf haastten. Toen zij ontmoedigd waren weggegaan, bleef zij daar wenend achter.

Maar zij hoorde de stem van iemand van wie zij veronderstelde dat hij de tuinman was. „Vrouw,” vroeg Hij, „wat weet je? Wien zoekt je?”

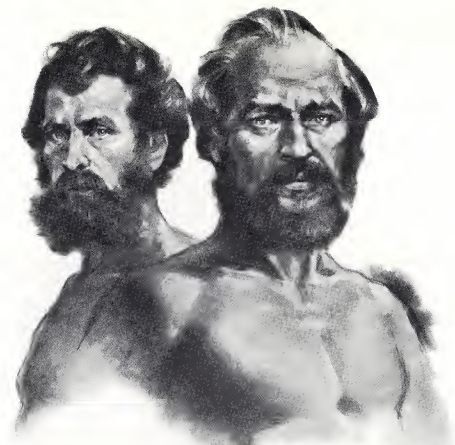
En zij zei tegen Hem: „Heere, zo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen.”

En Jezus zei tegen haar: „Maria.” Toen wist zij dat het Jezus was!

Zij draaide zich om en zei tegen Hem: „Rabbouni,” wat betekent: Meester.

„Raak Mij niet aan,” zei Jezus, „want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.” (Joh. 20:14-17.)

Was het niet terecht dat juist zij de eerste sterveling was die wist dat haar gekruisigde Meester, Jezus van Nazareth, was opgestaan uit de dood?

DE TWEE BOOSDOENERS

Jezus werd niet alleen gekruisigd. Er stonden drie kruisen op Golgotha. Er hingen drie mensen aan het kruis, Jezus tussen twee boosdoeners — een zwart-wittekening.

Terwijl de menigte joelde, de heersers schimpten en de soldaten het lot wierpen, schreeuwden de Farizeeërs spottend: „Anderen heeft Hij verlost, dat Hij nu Zichzelf verlosse, zo Hij is de Christus, de Uitverkorene Gods.” Toen verweet de eerste boosdoener Jezus: „Indien Gij de Christus zijt, verlos Uzelven en ons.”

Maar de tweede boosdoener berispte hem: „Vreest gij ook God niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt? En wij toch rechtvaardiglijk; want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben; maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan.

„En hij zeide tot Jezus: Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn.

En Jezus zeide tot hem: Voorwaar, zeg Ik u: Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn” (Luk. 23:34-43.)

De eerste man had geen belangstelling voor het koninkrijk Gods. Uit zijn verzoek blijkt niet dat hij te maken wilde hebben met God, met berouw, met vergeving, met rechtvaardigheid. Zijn ellende werd veroorzaakt door

waar hij was, niet door wat hij was — en hij vervloekte het leven als zijnde bedrog. Zo'n man zou eerder volharder in zijn bittere waardering van het leven dan dat hij zich zou bekeeren, vergeven worden en Gods verheerlijkende macht ondervinden. Zijn reactie op het kruis was een verheviging van zijn verbittering en opstandigheid.

De tweede man werd zich daarentegen enigszins bewust van wie Jezus nu eigenlijk was. Dientengevolge had hij enige kijk op de dingen die er in het leven het meeste toe deden. Hij wist dat hij wandaden had gepleegd en dat hij alleen zichzelf de schuld kon geven. Doordat hij zijn eigen boosheid inzag, was hij in staat de rechtvaardigheid en genade van God te zien. Zijn ellende had niet alleen te maken met waar hij was, maar ook met wat hij was. Die pijnlijke ervaring leidde tot zijn berouw, met als gevolg de belofte van Jezus: „Gij zult met Mij in het Paradijs zijn.”

Twee lijdende mannen namen aan het kruis een besluit. Het besluit van de ene leidde tot nog meer verbittering en verdriet; het besluit van de ander kon hem vergeving en de hoop op een beter leven in de toekomstige wereld brengen.

Elk van de vier standaardwerken heeft een rijke geschiedenis waaruit de liefde van onze hemelse Vader voor Zijn kinderen blijkt.

DE GODDELIJKE OORSPRONG VAN ONZE SCHRIFTEN

Onze hemelse Vader heeft Zijn kinderen — het gehele mensdom — lief, al sinds het allereerste begin. Als een alom-wijze en begripende Vader weet Hij dat Zijn mondelinge raad aan de mensen gemakkelijk vergeten kan worden of verloren kan gaan en dat Zijn kinderen daarvan dan onmetelijk zwaar te lijden hebben.

Vanaf het begin van het bestaan van de mens op deze aarde heeft Hij daarom zijn profeten aangespoord, ja, zelfs geboden Zijn aanwijzingen en leidraden op te schrijven, zodat die op grote schaal verspreid en vrijelijk verkondigd konden worden.

De vier standaardwerken van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bevatten vele oude geschriften, alsook nieuwe openbaringen die de profeten in deze beveling zijn gegeven.

Deze standaardwerken zijn de Bijbel, het Boek van Mormon, de Parel van Grote Waarde en de Leer en Verboden.

Elk van deze standaardwerken heeft een rijke geschiedenis. Het verhaal, hoe wij zo gelukkig kwamen er in deze

bedeling over te kunnen beschikken is een klassieke illustratie van de liefde van onze hemelse Vader voor Zijn kinderen.

Bij het verbreiden van de boodschap van het Evangelie van Jezus Christus hanteren de zendelingen stoumoedig zowel het Oude als het Nieuwe Testament zoals aan ons overgeleverd, want zij weten dat het Evangelie in de oudheid zowel voor als na de tijd van Christus werd onderwezen. Zij verklaren:

„Voor de heiligen der laatste dagen is Jezus Christus, de Eniggeboren Zoon van God, een lid van de Drieëenheid. Al onze moderne Schriften komen hierop neer en de echte oude Schriften zullen van deze eeuwige waarheid niets afdoen, noch die vernietigen.” (J. Reuben Clark jr.: *Our Bible* [Bookcraft, 1954], blz. 26.)

Doelend op de aanwijzingen die God gaf aan Adam, „de eerste aller mensen” (Moz. 1:34), en zijn zonen Abel en Seth en zijn kleinzoon Enos, schreef Henoch, een profeet uit die tijd:

„Toen begonnen deze mannen de

naam des Heren aan te roepen, en de Here zegende hen;

„En er werd een gedenkboek bijgehouden, waarin in de taal van Adam werd geschreven, want het was gegeven aan zovelen als er God aanriepen, om door de geest van inspiratie te schrijven;

„En door hen werd hun kinderen geleerd te lezen en te schrijven, een taal hebbende, die zuiver en onbedorven was.” (Moz. 6:4-6.)

Het volledige verslag betreffende Henoch moet nog teruggevonden worden (zie L&V 107:57), maar uit verdere uittreksels uit zijn geschriften en profetieën, in december 1830 door Joseph Smith hersteld, kennen wij dit inzicht in de normen van de Schriftuur in de tijd van Henoch;

„En de dood is over onze vaderen gekomen; niettemin kennen wij hen, en wij kunnen dit niet loochenen, en zelfs de eerste van allen kennen wij, namelijk Adam.

„Want wij hebben onder ons een gedenkboek geschreven overeenkomstig het voorbeeld, door de vinger

Gods gegeven; en het is in onze eigen taal gegeven." (Moz. 6:45-46.)

Eén relaas van het leven en de periode van Abraham staat te boek in het eerste boek van Mozes, Genesis 12 tot 24. Abraham verwijst in zijn autobiografie naar Schriften van zijn tijd, en deze autobiografie bracht Joseph Smith voort uit een oud document, door toedoen van de geest van openbaring. Abraham schreef:

„Maar ik zal trachten later de tijdrekening te geven, die van mijzelf teruggaat tot het begin der schepping, want de kronieken zijn in mijn bezit gekomen en ik heb ze tot op heden." (Abr. 1:28.)

Niet alleen dat Abraham in 2000 voor Chr. een reeks geschriften in zijn bezit had — standaardwerken, zo u wilt — hij zag er ook de noodzaak van in dat zij behouden zouden blijven en doorgegeven zouden worden aan zijn afstammelingen, zelfs als dat in verkorte vorm moest gebeuren. Hij schreef ook:

„Doch de Here, mijn God, deed mij de kronieken van de vaders, de patriarchen, met betrekking tot het recht van het Priesterschap bewaren, ... en (ik) zal ... trachten enige dezer dingen in deze kroniek te schrijven ten voordele van mijn nageslacht, dat na mij zal komen." (Abr. 1:31.)

Moderne openbaringen hebben het inzicht in de wijze waarop in de tijd van Mozes kronieken werden bijgehouden en geschriften werden voortgebracht, vergroot. Nadat Mozes de „twee tafelen der getuigenis, tafelen van steen, beschreven met den vinger Gods" (Ex. 31:18) had gebroken vanwege 's mensen gebrek aan ontvankelijkheid, en de goddeloosheid van Israel (zie L&V 84:19-27), zei God hem:

„Hou u twee stenen tafelen, gelijk de eerste waren, zo zal ik op de tafelen schrijven dezelfde woorden, die op de eerste tafelen geweest zijn, die gij gebroken hebt; doch zij zullen niet geheel gelijk zijn, want ik zal het Priesterschap uit hun midden wegnemen; daarom zullen Mijn heilige orde en de verordeningen daarvan hun niet voorgaan ..." (Ex. 34:1, geïnspireerde versie.)

„En ik zal op die tafelen schrijven de woorden, die geweest zijn op de eerste tafelen, ... uitgezonderd de woorden van het eeuwige verbond van het heilig Priesterschap, en gij zult ze leggen in de ark." (Deut. 10:2, geïnspireerde versie.)

De openbaringen aan Joseph Smith, die nu zijn samengebracht in de Leer en Verbonden en in de Parel van Grote Waarde, vergroten het inzicht in het ware verhaal van het ontstaan van het Oude Testament.

Omtrent de oorsprong van het Nieuwe Testament vermeldt Lukas:

„Nademaal velen ter hand genomen hebben, om in orde te stellen een verhaal van de dingen, die onder ons volkomen zekerheid hebben; Gelijk ons overgeleverd hebben, die van den beginne zelven aanschouwers en dienaars des Woords geweest zijn; Zo heeft het ook mij goed gedacht, hebbende alles van voren aan naarstiglijk onderzocht, vervolgens aan u te schrijven ..." (Luk. 1:1-3.)

In wat waarschijnlijk het laatst geschrevene is van de geanoniseerde boeken van het Nieuwe Testament schreef Johannes:

„Deze is de discipel, die van deze dingen getuigt, en deze dingen geschreven heeft; en wij weten, dat zijn getuigenis waarachtig is.

„En er zijn nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft, welke, zo zij elk bijzonder geschreven wierden, ik acht, dat ook de wereld zelve de geschrevene boeken niet zou bevatten." (Joh. 21:24-25.)

De Leer en Verbonden bevat betreffende Johannes een aanvullende openbaring die Joseph Smith in april 1829 ontving. Hij verklaart deze te hebben ontvangen door middel van de Urim en de Thummim en zegt dat hij van perkament werd vertaald dat door Johannes zelf werd geschreven en verborgen. (Zie voorwoord tot L&V 7.) De herstelde tekst geeft meer diepte aan en vergroot het begrip van de uitspraak die Johannes in Joh. 21:22-23 doet, namelijk dat hij, Johannes, zou blijven tot Christus in Zijn heerlijkheid zou komen.

Andermaal, in februari 1932, werd Jo-

Grote gestileerde letters uit het Hebreeuwse alfabet en een inscriptie van een oude stenen tafel, geschreven over facsimile 2 uit het Boek van Abraham heen op een exemplaar van een rond stuk papyrus dat in het oude Egypte wel in doods-kisten werd gevonden.

...and I caused them to see, with a sign
 ...the Lord saying to me according to my faith
 ...I will then deliver me from the hands of the
 ...then you were given me strength that I might
 ...with which I am bound and it came to pass that
 ...had said these words behold the Lord was
 ...and I stood before my brethren and I shake unto them
 ...and it came to pass that they began to weep
 ...and sought to lay hands upon me but I beheld
 ...of iniquity and I was also led within and one of the
 ...of iniquity did stand with my brethren inasmuch that
 ...did reproach these words and they did cease
 ...away my life and it came to pass that they were
 ...ways of their wickedness inasmuch that they
 ...of them of the things that they had done
 ...it came to pass that I did not forgive them
 ...that they had done and I did not want
 ...from unto the Lord their God for
 ...toward the Lord
 ...and my brethren

Afdruk in spiegelchrift van een oude, gegraveerde steen; replica van de lettertekens van de platen van het Boek van Mormon, gemaakt door Joseph Smith (diagonale regels); gedeelte van een exemplaar van de oorspronkelijke vertaling van het Boek van Mormon van de gouden platen; facsimile 1 uit het Boek van Abraham — een algodienende priester tracht Abraham te offeren als slachtoffer.

Handwritten notes and symbols below the drawing, including numbers and symbols like '10', '9', '8', '7', '6', '5', '4', '3', '2', '1', and various symbols like 'A', 'B', 'C', 'D', 'E', 'F', 'G', 'H', 'I', 'J', 'K', 'L', 'M', 'N', 'O', 'P', 'Q', 'R', 'S', 'T', 'U', 'V', 'W', 'X', 'Y', 'Z', and '0-9'. There are also some symbols that look like 'A', 'B', 'C', 'D', 'E', 'F', 'G', 'H', 'I', 'J', 'K', 'L', 'M', 'N', 'O', 'P', 'Q', 'R', 'S', 'T', 'U', 'V', 'W', 'X', 'Y', 'Z', and '0-9'.

seph Smith zich er tijdens „het verhalen van het Evangelie naar Johannes” steeds meer van bewust dat de vertaling van de Bijbel verre van volmaakt was. Hij merkte in zijn dagboek op:

„Uit allerlei openbaringen die ik had ontvangen bleek dat veel belangrijke punten betreffende de verlossing van de mens uit de Bijbel waren weggenomen of verloren waren gegaan voor zij werd samengesteld.” (DHC, deel I, pag. 245.)

Dan geeft hij een verslag van een visioen dat hij ontving, en hij getuigt van het feit dat „dat document een transcriptie is van de verslagen van de eeuwige wereld.” (DHC, deel I, pag. 252.) Zijn achterneef, president Joseph Fielding Smith, gaf aan dat de passage in Johannes die dit visioen had opgeroepen Johannes 5:25-29 was. (Zie: Church History and Modern Revelation [1953], deel I, pag. 280.)

Moderne openbaringen die in het bezit zijn van de Kerk en die aan de wereld zijn gepubliceerd verschaffen meer inzicht in de wijze waarop het Nieuwe Testament tot stand is gekomen.

Het tweede stuk Schriftuur dat door de Kerk aangenomen is en gebruikt wordt is het Boek van Mormon. De titelpagina geeft een beknopte uitleg omtrent de goddelijke oorsprong van dit boek, voornamelijk door te vermelden dat het een door Mormon geschreven verslag is en dat die zijn informatie op de eerste plaats had geput uit het „geschiedboek van het volk van Nephi”. Voorts staat erin dat het boek voornamelijk uit samenvattingen bestaat van de geschiedboeken van twee volkeren; het volk van Nephi en het volk van Jared. Verder verklaart dit voorwoord dat de vertaling van de verslagen zou geschieden „door de gave Gods”; geschreven om te tonen aan „het overschot van het huis Israëls ... welke grote dingen de Here voor hun vaderen heeft gedaan”; en geschreven tot „overtuiging van Jood en niet-Jood, dat JEZUS de CHRISTUS is, de EEUWIGE GOD, Die Zich aan alle natien openbaart.”

God heeft herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat Zijn liefde universeel is en dat Hij Zich bekommert om het mensdom. In Zijn wijsheid en liefde verlangte Hij dat al Zijn kinderen Zijn raadgevingen op Schrift bewaren. Een profeet van het Boek van Mormon vermeldt deze verklaring van Gods universele liefde voor het mensdom aldus:

„Weet gij niet, dat er meer natïën zijn dan één? Weet gij niet, dat Ik, de Here uw God, alle mensen heb geschapen, en dat Ik hen gedenk, die op de eilanden der zee zijn; dat Ik regeer in de hemelen hierboven, en beneden op de aarde; en dat Ik Mijn woord voortbreng tot de kinderen der mensen, ja, tot alle natïën der aarde?

„En dit doe Ik, opdat Ik aan velen moge bewijzen, dat Ik dezelfde ben, gisteren, heden en voor eeuwig;

„Want Ik gebied alle mensen, zowel in het oosten als in het westen, zowel in het noorden als in het zuiden, en op de eilanden der zee, dat zij de woorden zullen schrijven, die Ik tot hen spreek; want uit de boeken, die zullen worden geschreven, zal Ik de wereld oordelen, een ieder naar zijn werken, overeenkomstig het geschrevene.” (II Ne. 29:7, 9, 11.)

De Parel van Grote Waarde bevat herstelde geschriften uit alle belangrijke bedelingen van het Evangelie van Jezus Christus, van de tijd van Adam tot aan Joseph Smith.

Dit stuk Schriftuur werd voor het eerst in 1851 als pamflet in Engeland uitgegeven door ouderling Frank D. Richards van de Raad der Twaalfen. Hij verklaarde dat het belangrijkste doel ervan was „wie waarlijk geloven in de goddelijke zending van de profeet Joseph Smith” een verzameling „kostbare waarheden” ter beschikking te stellen „als een Parel van Grote Waarde die hen betert in staat zal stellen het heilig geloof te handhaven en te verdedigen. . . .”

Voorts verklaarde hij dat deze „uitgelezen selectie uit de openbaringen, vertalingen en vertellingen van Joseph Smith instemming (zou) vinden bij allen die de schrifturen zorgvuldig bestuderen, aangezien ze tot in de de-

tails ingaat op veel belangrijke feiten die in de schrifturen alleen maar worden aangetipt of in het geheel niet genoemd. . . .” (Voorwoord en titelpagina uitgave van 1851.)

Orson Pratt stelde in 1878 in de Verenigde Staten een tweede en iets andere selectie samen onder dezelfde titel. Deze verzameling werd later herzien, en ouderling James E. Talmage van de Raad der Twaalfen, die werkte onder een comité dat door het eerste Presidenschaps was benoemd, reviseerde de inhoud ervan. De herziening werd goedgekeurd door het Eerste Presidenschaps en bij stemming door de oktoberconferentie van 1902.

De Leer en Verbonden bevat openbaringen en aanwijzingen die God bij monde van drie hedendaagse profeten gegeven heeft, namelijk Joseph Smith, Brigham Young en Wilford Woodruff. De samenstelling van deze verzamelde goddelijke instructies begon op zijn minst toch al in 1831. Bepaalde gedeelten van de openbaringen werden voor het eerst afgedrukt in 1832 in de *Evening and Morning Star*, een officieel tijdschrift van de Kerk in Independence in de staat Missouri. Onder de titel *Book of Commandments* (Boek der Geboden) werd een verzameling openbaringen in Independence uitgegeven als een boekje met zachte kaft. De eerste uitgave van de Leer en Verbonden, samengesteld uit openbaringen van Joseph Smith, door een speciaal comité geselecteerd, verscheen in 1835 in Kirtland (Ohio). Volgende uitgaven bevatten nog aanvullende openbaringen.

Het voorwoord werd tijdens een bijzondere conferentie van de ouderlingen van de Kerk op 1 november 1831 door openbaring gegeven. Er staat onder andere in:

„Luistert, o gij volk Mijner kerk, zegt de stem van Hem, Die omhoog woont, en Wiens ogen op alle mensen zijn gericht; ja, voorwaar zeg Ik: Luistert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen.

„Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht. . . .

„Daarom is de stem des Heren tot

de einden der aarde gericht, opdat allen, die willen horen, mogen horen. . . . „Opdat de volheid van Mijn Evangelie door de zwakken en eenvoudigen zou mogen worden verkondigd tot de einden der wereld. . . .” (L&V 1:1-2, 11, 23.)

Wat er in deze tekst over de Leer en Verbonden wordt gezegd, kan met recht over alle standaardwerken worden gezegd, want daarin vinden wij de volheid van het Evangelie. „Onderzoekt de Schriften; want. . . in dezelve (hebt gij) . . . het eeuwige leven. . . ; en die zijn het, die van Mij getuigen.” (Joh. 5:39.)

Een voorbeeld van de Hebreeuwse vertaling van het Boek van Mormon: II Nephi, te beginnen met hoofdstuk 5.

Er kwamen al enige tijd geruchten uit Salt Lake City, maar het was moeilijk om er bevestiging van te krijgen. De officiële bevestiging kwam uiteindelijk via een kort telegram, getekend „Hinckley“. Deze bevestiging verspreidde zich vlug onder de leden van de Israëliische groep: „Het is waar, president Lee komt; de profeet zal hier in het Heilige Land komen!“ We wachtten op het vliegveld, in de wachtkamer voor de VIP's¹, samen met afgevaardigden van de ministeries van toerisme, buitenlandse zaken en religieuze zaken. Ofschoon er nog geen dertig heiligen der laatste dagen in het hele land woonden was het vooruitzicht om president Harold B. Lee, ouderling Gordon B. Hinckley en president Edwin Q. Cannon jr., van de Zwitserse Zending samen met hun echtgenotes, te ontmoeten op z'n zachtst gezegd opwindend.

President Lee kwam ook letterlijk in de voetsporen van de Heiland te treden op een korte rondreis die hem naar verschillende landen en een aantal conferenties van de Kerk bracht. President en zuster Cannon waren uitgenodigd om zich in Athene bij het gezelschap te voegen en hen te begeleiden. (Het werkgebied van de Zwitserse zending omvat ook de gemeenten in het midden-oosten.)

Zoals nog een paar van onze leden — waaronder groepsleider David B. Galbraith — had ik president Lee al eerder ontmoet, maar dit bezoek was anders omdat hij nu als de gezalfde des Heren kwam. Sinds het bezoek dat Orson Hyde² in 1841 bracht hadden er verschillende algemene autoritei-

EEN BEZOEK VAN PRESIDENT LEE

Door JOHN A. TVEDTNES

ten het Heilige land bezocht, en diverse leiders van de Kerk uit deze tijd hadden samen met ons aan de avondmaalsvergaderingen deelgenomen. Maar dit was het allereerste bezoek van een president van de Kerk in deze bedeling aan dit land, waarin het hoofd van onze Kerk, onze Heer en Meester, Zijn sterfelijk leven heeft doorgebracht.

In het gewoel en gedrang van de officiële receptie en het voorstellen van mensen, kwam ik in hoge mate onder de indruk van de nederige geest die de man, voor wie al deze drukte gemaakt was, uitstraalde. Als hij iemand een hand gaf zei hij gewoon: „Dag, ik ben broeder Lee“.

„Broeder Lee“, een eenvoudige, maar toch ook een heerlijke naam. Hij verkoopt om zich niet met zijn titel van president van de Kerk voor te stellen maar zich bekend te maken in zijn belangrijkste hoedanigheid, die van geestelijk kind van God, een ware broeder van ons allemaal. Waarop hij van anderen verschild konden we voortdurend zien aan de hoffelijke manier waarop hij zijn vrouw aldoor bijstond, zelfs als dat voor hemzelf lastig was. Toen wij een keer vis aten stond President Lee van zijn plaats op, liet zijn eigen eten koud worden en haalde zorgvuldig de graten uit de vis van zijn vrouw.

Tijdens het bezoek aan de plaatsen waar Jezus leefde en leerde zagen we af en toe zowel president Lee als ouderling Hinckley in gedachten verzonken, vaak met tranen in hun ogen, denken aan de zending van de Man Die hen in Zijn dienst geroepen had. Op verschillende plaatsen probeerde President Lee de lawaaiiger toeristen op de heilige plaatsen wat ernstiger te doen zijn.

Wij ondervonden dat President Lee een man met uitgesproken overtuigingen was, maar ook altijd naar ideeën van andere mensen luisterde. Broeder

Galbraith bestuurde de auto waarin president en zuster Lee en ouderling en zuster Hinckley zaten, en vertelde hun over de verschillende interessante dingen die zij onderweg tegenkwamen. Bij een van die gelegenheden zei zuster Lee: „Zeg lieve, je hebt de laatste veertig minuten niets gezegd.“ Hierop antwoordde president Lee: „Lieveling, ik leer veel meer van luisteren dan van praten.“

Hij onderwees ons niet met woorden, maar door zijn voorbeeld, als een ware volgeling van Christus. Hij was op vele manieren een groot voorbeeld voor ons. Een avond voelde President Lee zich na een lange vermoeiende dag, zo naar dat hij niet in slaap kon komen. Hij belde ouderling Hinckley en President Cannon op en vroeg hun hem een zegen te geven. Die verlichtte hem enorm. Zo moeten wie nu gebruik maken van het priesterschap, het aanvaarden zoals het werkelijk is: een zegen van God die we moeten gebruiken en niet tot zondagsmorgen moeten opbergen.

Wat op ons, leden, de meeste indruk maakte was de vergadering met de drie presiderende broeders in de graf tombe in Jeruzalem op 20 september 1972. Hun sterke getuigenissen van Jezus, gegeven op deze heilige plaats, waar Hij uit de dood was opgestaan, deden ons vast besluiten het goede na te leven. En omdat dit een van de voorwaarden is om tot profeet geroepen te kunnen worden kunnen we hieruit concluderen dat Harold B. Lee zich aan die voorwaarden zeker houdt. In die tijd werd onze kleine groep heiligen officieel georganiseerd tot de gemeente Jeruzalem, waarbij President Cannon om ondersteunende stemmen vroeg. Broeder Galbraith werd door president Lee tot gemeentepresident aangesteld en ouderling Hinckley stelde mij aan tot eerste raadgever. Ik heb in de Kerk ontelbare zegens van het priesterschap ontvangen, maar geen

was er zo inspirerend als die me bij deze gelegenheid gegeven is. Ouderling Hinckley sprak over dingen die hij zonder openbaring van de Here niet kon weten, en de toekomstige vervulling van twee bepaalde beloften die in deze zegen gegeven zijn zullen bewijs vormen voor de Geest die de leiders van de Kerk leidt.

Ik probeerde te zien hoe de broeders en zusters reageerden toen er om ondersteunende stemmen gevraagd werd, en ik keek in de richting van president Lee. Vaak heb ik tijdens een conferentie mijn hand opgestoken om de profeet des Heren te ondersteunen, maar het was de eerste keer dat ik er getuige van mocht zijn dat een profeet zijn hand opstak om mij te ondersteunen. Dat was iets dat ik nooit zal vergeten, iets dat, in mijn geheugen gegrift, mij aan mijn taak zal herinneren als ik ooit zal aarzelen iets te doen dat de Here van mij verlangt.

Ik kan geen woorden vinden om tot uitdrukking te brengen wat ik voelde in de kostbare uren die ik in de tegenwoordigheid van de woordvoerder van God mocht doorbrengen. Maar wel heb ik de noodzaak gevoeld om anderen in zekere mate te laten meegeenieten van de Geest die aanwezig was, en Die met ons was vanaf het moment dat de profeet van God ons bezocht. Ik hoop dat iedereen die deze woorden leest de ongeveinsde liefde en zorg van President Harold B. Lee voor alle leden van de Kerk en alle mensenkinderen zal waarderen, een liefde die juist hem maakt tot wat hij is: het middel waardoor God de mensen duidelijk maakt, hoe zij zaligheid en verhoging ontvangen.

- 1 VIP — Vary Important Person — zeer belangrijk iemand.
- 2 HYDE, Orson (1805—1878), op 15 febr. 1835 geordend tot Apostel; wijdde op 24 oktober 1841 Palestina voor de terugkeer van de Joden. Zie de Ster van februari 1973.

PRESIDENT HAROLD B. LEE

Tekeningen door TED HENNIGER

„Misschien is wat haar stempelde tot het meisje dat ze is wel het Evangelie waarin ze gelooft.“

„Mij kun je niet krijgen.“

Een paar jaar geleden was ik uitgenodigd om een groepje meisjes te bezoeken, die zich tijdens de oorlogsjaren tot een soort vereniging hadden georganiseerd met het doel om hen, ver van huis, voor het kwade te behoeden. Ze kwamen voor het merendeel uit dorpen. Nadat ik mijn taak had verricht en op het punt stond om te vertrekken kwam er een jong meisje naar me toe dat me vroeg of ze mij even mocht spreken. Ze opende haar portemonnaie en nam daar een foto uit van een aardige jonge soldaat in uniform, er stond iets over liefde op en het was onder getekend. Daarna pakte ze van achter de foto een opgevoouwen briefje, en toen ze dit deed stroomden de tranen over haar wangen. Ik vroeg haar: „Wat is er nu eigenlijk aan de hand?“ Ze antwoordde me; „Broeder Lee, ik heb deze jongen in een van de kampen hier vlakbij ontmoet. Hij was een fijne jongen, beschaafd, met goe-

de manieren, en hij behandelde me altijd met respect, zoals een heer betaamt. Wanneer ik met hem uitging voelde ik mij altijd volkomen veilig. Er was echter één ding: hij was geen lid van de Kerk. Uiteindelijk vroeg hij me ten huwelijk en ik antwoordde hem: „Weet je Jack, ik hou van je, maar we moeten ook ergens anders aan denken. Een huwelijk betekent voor mij iets meer dan een verbintenis voor alleen dit leven. Als het werkelijk de ware liefde is, dan moet die band altijd blijven bestaan en ons voor eeuwig tot man en tot vrouw maken.“

„Eerst sprak hij er met me over, toen werd hij boos, en verloor hij zijn geduld. Uiteindelijk kreeg hij orders om actief aan de strijd deel te gaan nemen, en op dat moment wilde hij definitief weten waar hij aan toe was, en daarom zei ik hem ronduit: „Nee, ik kan met niemand trouwen, tenzij in het Huis des Heren.“ En hij antwoordde boos: „O. K., als jij jouw Kerk en je godsdienst boven mij stelt, dan mag je die van me houden, maar dan kun je mij niet krijgen.“

Ik denk dat zij zichzelf in slaap heeft gehuild, of de hele nacht gehuild heeft, zonder dat ze kon slapen, ik weet het niet precies. Er gingen twee of drie weken overheen voordat hij op zijn

plaats van bestemming aankwam in Australië, het depot voor de oorlog in het gebied van de Stille Oceaan. Tijdens zijn reis had hij tijd genoeg om over alles wat zijn meisje hem gezegd had te denken, dit lieve meisje, zijn levensideaal. Alles wat hij van een geliefde kon verwachten was in haar aanwezig: een vrouw en de moeder van zijn kinderen. Toen begon hij te denken: „Ik vraag mij af of ik te scherp geweest ben. Misschien is het wat haar stempelt tot het meisje dat zij is wel het Evangelie waarin ze gelooft.“

Toen hij in Australië aankwam ging hij dan ook onmiddellijk op zoek naar onze jongens en naar de geestelijke verzorger van onze Kerk daar. Hij ging de vergaderingen bijwonen en vragen stellen, en ten slotte werd hij op haar verjaardag gedoopt. Hij zond haar zijn foto met zijn doopcertificaat als verjaarscadeau. Ook stuurde hij haar een briefje bij. Daarin stond onder meer: „Ik doe hard mijn best om als een goede heilige der laatste dagen te leven, zodat ik, zodra ik naar huis terug kom, waardig zal zijn tot ouderling geordend te worden en jou naar het Huis des Heren mee te nemen waar we dan toch nog het eeuwige huwelijk kunnen sluiten waar jij je al zo lang op voorbereid hebt.“

„President Lee, ik denk dat ik mijn antwoord uit de verkeerde bron heb ontvangen.”

„Radiobuizen”

Enkele jaren geleden was ik ringpresident en hadden we een bijzonder triest geval dat voor de hoge raad en het ringpresidentschap kwam, met het gevolg dat een man, die een liefvallig jong meisje lelijk had behandeld, geëxcommuniceerd werd. Na een vergadering met de hoge raad die deze beslissing had genomen, en die bijna de gehele nacht had geduurd, ging ik de volgende morgen erg vermoeid naar mijn kantoor waar ik de broer van de man die we de vorige avond berecht hadden aantrof. Deze man zei: „Ik wil u vertellen dat mijn broer niet schuldig is aan de dingen waarvan jullie hem hebben beschuldigd.”

„Hoe weet u dat hij onschuldig was?” vroeg ik.

„Omdat ik heb gebeden en de Here mij dit verteld heeft”, was het antwoord van de man.

Ik vroeg hem om in mijn kantoor te komen en toen wij beiden zaten vroeg ik hem: „Zou ik u een paar persoonlijke vragen mogen stellen?” waarop hij antwoordde: „Ja, natuurlijk.”

„Hoe oud bent u?”

„Zevenendveertig.”

„Welk priesterschap draagt u?”

Hij vertelde dat hij leraar was.

„Houdt u het woord van wijsheid?”

Zijn antwoord luidde: „Eigenlijk niet.”

Hij rookte, dat was duidelijk te merken.

„Betaalt u uw tienden?”

Hij zei: „Nee”, en hij was niet van plan om dat te gaan doen zolang die eigenwijze man de bisschop van zijn wijk zou blijven.

Ik vroeg hem: „Gaat u naar de priesterschapsvergaderingen?”

Hij zei: „Nee”, en hij was evenmin van plan dat te gaan doen zolang die bewuste man bisschop bleef. „En bezoekt u de avondmaalsvergadering?”

„Nee.”

„Doet u het gezinsgebed?”

„Nee.”

„Bestudeert u de Schriften?”

Hij antwoordde dat zijn ogen slechter werden en dat hij niet goed kon lezen. Toen vertelde ik hem het volgende. „In mijn huis staat een mooi apparaat dat we de radio noemen. Wanneer alles goed werkt, kunnen we een bepaald station opzoeken en een spreker of de stem van een zanger horen met zo'n radio vanuit iedere plaats van het land, zelfs van het andere eind van de wereld. Wij horen hem dan in onze huiskamer alsof hij zelf aanwezig was. Maar als we de radio een hele lange tijd gebruikt hebben beginnen er een paar gevoelige instrumentjes, elektronische deeltjes die we radiobuizen noemen, te verslijten. Als er één versleten is, horen we wat geruis, het geluid is niet zo duidelijk meer. Een volgende komt te verslijten, en als wij daar geen aandacht aan schenken, valt de radio af en toe uit, meestal net op een moment dat er wordt gezegd wie het winnende doelpunt maakt. En als we er niets aan doen en als er nog een kapot gaat, dan staat die radio daar. Hij ziet er nog precies zo uit, maar aan de binnenkant is er iets mee gebeurd. We horen niets meer. We kunnen geen zanger en geen spreker meer beluisteren.

„Weet u”, zei ik, „u en ik hebben binnen in onze ziel iets dat wij met deze radiobuizen zouden vergelijken. We hebben wat we zouden kunnen noemen een buis voor het gaan naar de avondmaalsvergadering, een buis voor

het Woord van Wijsheid, een buis voor de tiendenbetalingen, een buis voor het doen van het gezinsgebed, een buis voor het bestuderen van de Schriften, en, als de belangrijkste, we zouden kunnen zeggen de eindbuis, de buis om onszelf rein te houden. Als er eentje van uitvalt doordat hij niet meer gebruikt wordt, als we falen in het onderhouden van Gods geboden, heeft dat hetzelfde effect op onze geest als uitgevallen buizen op een radiotoestel: we kunnen niet meer ontvangen.

„Welnu”, zei ik, „vijftien mannen uit de ring die een zeer goed leven leiden hebben vannacht gebeden. Zij hebben de getuigen gehoord en alle mannen waren unaniem van mening dat uw broer schuldig is. Nu zegt u, die de geboden niet naleeft, dat u gebeden hebt en een ander antwoord hebt gekregen. Hoe wilt u dat verklaren?”

En deze man gaf toen een antwoord dat in zo'n geval wel meer wordt gehoord: „President Lee, ik denk dat ik mijn inlichtingen uit verkeerde bron heb ontvangen.” En u weet dat dit zonder meer de waarheid is. Wij ontvangen ons antwoord uit de bron die wijzelf verkiezen! Wanneer wij de geboden van de duivel gehoorzamen, krijgen wij antwoord van de duivel. Wanneer wij de geboden van God gehoorzamen, krijgen wij antwoord van onze hemelse Vader, een antwoord dat ons in de goede richting leidt.

„Zijn er omstandigheden om een functie in de Kerk te weigeren?“

Antwoord van bisschop Brown

Wij zoeken of streven in de Kerk niet naar een functie. Wij worden door de inspiratie van onze leiders geroepen. Het is niet ongewoon dat iemand die geroepen wordt zichzelf niet geschikt acht voor zijn roeping. Hij is natuurlijk onbekwaam als hij aan zichzelf wordt overgelaten. Het is van wezenlijk belang dat iedereen die in de Kerk een functie heeft de Geest des Heren met zich heeft om zijn taak te kunnen vervullen.

Voordat wij de priesterschapdrager die ons roept ons antwoord geven moeten wij eens denken aan het antwoord dat Nephi zijn vader Lehi gaf toen deze hem vroeg om samen met zijn opstandige broers naar Jeruzalem terug te keren om de koperen platen in bezit te krijgen. Ofschoon hij de schijnbare onmogelijkheid van zijn opdracht maar al te goed beseftte bouwde Nephi op zijn geloof in de Here

toen hij antwoordde: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.“ (1 Ne. 3:7.)

Van dit zelfde geloof was ik een paar jaar geleden in de stad New York getuige. Ik was daar op zakenreis. Op vastenzondag ging ik naar de wijk Manhattan. Ik was daar een vreemdeling, maar ik herinner mij nog heel goed het getuigenis dat de jonge bisschop gaf voordat hij de mogelijkheid opende dat de leden hun getuigenis gaven. Hij vertelde ons dat hij aan de universiteit van Columbia had gestudeerd en voor zijn doctoraal bezig was geweest. Hij had toen een full-time werkkring gehad om voor zijn jonge gezin met een stel kinderen geld te verdienen. Hij zei ons, bijna verontschuldigend, dat hij toen steeds bad en de Here vroeg om hem toch maar niet uit zijn functie als bisschop te ontslaan voordat hij zijn graad had behaald. Hij vertelde dat hij door de zegeningen die hij van de Here ontving de hoogste cijfers van zijn groep behaald had. Deze jonge bisschop beseftte evenals Nephi dat, als hij zijn deel gaf door een roeping te aanvaarden, ook als deze buitengewoon moeilijk was, de Here hem hiervoor bekwaam zou doen zijn.

Dit is De Kerk van Jezus Christus. Christus is het hoofd van de Kerk. Iedereen wordt voor één doel geroepen en dat is om de Heiland bij te staan Zijn werk en Zijn heerlijkheid tot stand te brengen. Daarover heeft Hij dit gezegd: „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Mozes 1:39) Is er een andere manier waarop wij grotere mogelijkheden hebben om zegeningen te ontvangen? Daarom wordt ons geleerd om iedere roeping door het priesterschap te aanvaarden. Ondanks dat kunnen er persoonlijke omstandigheden voorkomen die degene die U roept niet bekend zijn, en dan is het wel verstandig hen die uit te leggen. Wanneer hij dan alle factoren kent en hij toch bij zijn besluit blijft ons te roepen, dan geloof ik dat het onze plicht is om „ja“ te zeggen.

Bisschop Victor L. Brown
presiderende bisschop.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · SEPTEMBER 1973

Elia, „een man Gods“

(Geïllustreerd door Jerry Harston)

Achab was een goddeloze koning van Israël, die niet naar Gods geboden luisterde. Daarom zond de Here Zijn profeet Elia om de koning te waarschuwen. Elia zei tot Achab: „Zo waarachtig als de Heere, de God Israëls, leeft, . . . zal er geen dauw of regen op de aarde vallen, totdat ik erom vraag!“ (Zie I Kon. 17:1.)

Dit maakte de koning heel boos. Toen gebod de Here Elia naar het oosten te gaan, de heuvels in, en zich daar aan een beek te verbergen. De Here zei tot hem: „En het zal geschieden, dat gij uit de beek drinken zult, en Ik heb de raven geboden, dat zij u daar onderhouden zullen.“ (I Kon. 17:4.)

Elia was de Here gehoorzaam, en de raven brachten hem 's morgens en 's avonds brood en vlees, en hij dronk water uit de beek.

Er verspreidde zich een grote hongersnood over het gehele land, want er viel geen regen, en er was geen dauw op de aarde. Ook de beek waaruit Elia dronk werd met de dag smaller en ondieper, tot hij tenslotte was uitgedroogd.

Toen sprak de Here weer tot Elia, en Hij gebod hem naar een naburige stad te gaan, waar hij in het huis van een weduwvrouw om voedsel moest vragen. Toen Elia aan de poort van die stad kwam, zag hij die vrouw, terwijl ze hout aan het sprokkelen was. Hij riep haar toe hem wat water te drinken en wat brood te eten te brengen. De vrouw antwoordde dat zij geen voedsel in huis had, behalve een handvol meel in een kruik en wat olie in een fles. Ze zei: „Ik ben hout aan het sprokkelen, opdat ik een vuur kan aan-

de profeet Elia

Flanelbordfiguren om uit te knippen
voor het illustreren van het flanel-
bordverhaal

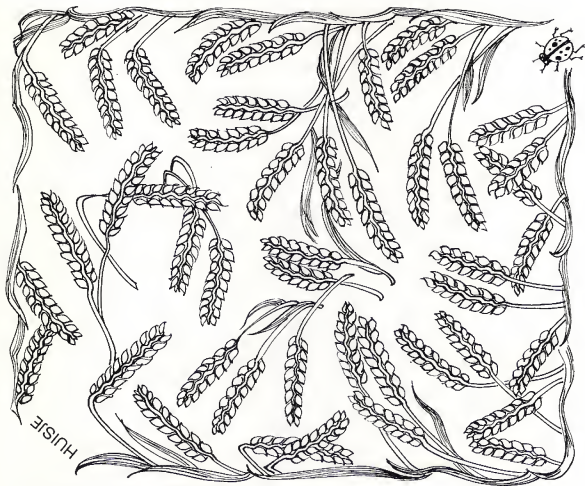
ELIA, „EEN MAN GODS”

(Zie de gegeven aanwijzingen.)

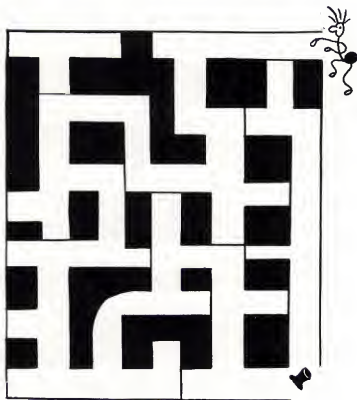
de jongen

koning Achab

DOOLHOF VAN KORENAREN

Door Ann Stacey

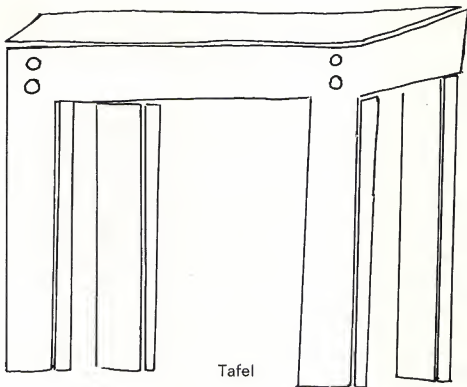
HET VERLOREN HOEDJE

Door Judd

Langs welke weg kan juffrouw Mier haar hoedje terugvinden, zonder ergens over een streep te gaan?

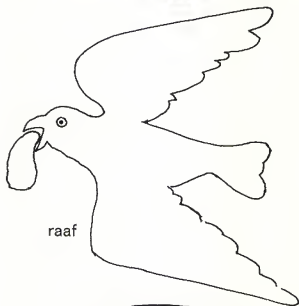

Olieflles

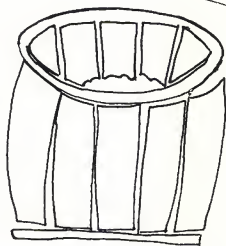

Tafel

beek

raaf

meelkruik

leggen om voor mij en mijn zoon nog een laatste maaltijd te bereiden." (Zie vers 12.)

„Maak eerst voor mij een kleine koek en breng mij die, en maak dan voor uzelf en uw zoon wat klaar," drong Elia aan. „Want de Here heeft beloofd dat het meel in uw kruik en de olie in uw fles niet op zullen raken, tot op de dag dat de Here regen op de aardbodem geven zal." (Zie vers 13 en 14.)

De vrouw deed wat Elia haar gezegd had, en ze aten nog vele dagen allemaal samen. Overeenkomstig het woord des Heren ontbrak het hun niet aan meel in de kruik of aan olie in de fles.

Niet lang daarna werd de zoon van die vrouw erg ziek en stierf. Zijn moeder was diepbedroefd.

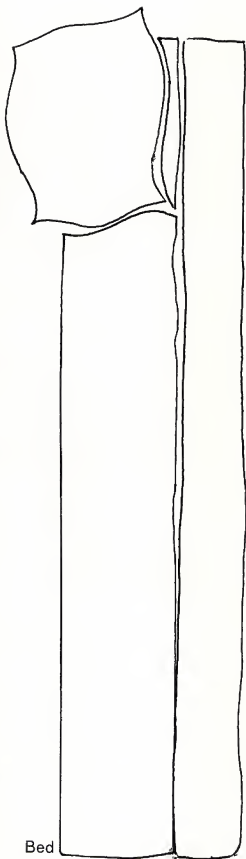
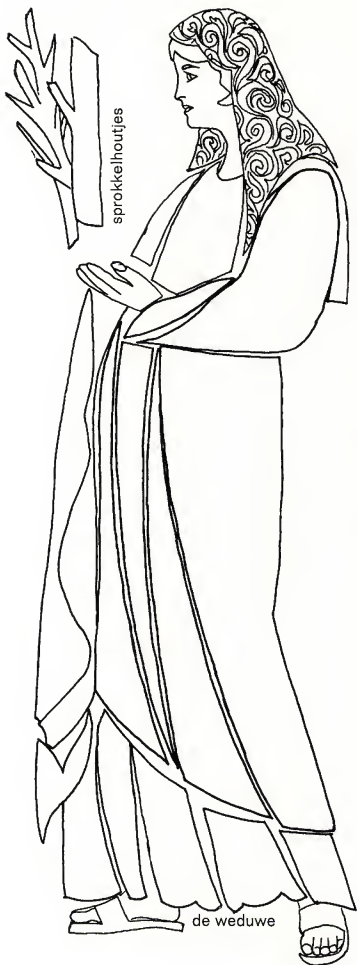
Elia zei tot de vrouw: „Geef mij uw zoon." Toen nam hij de jongen in zijn armen, droeg hem naar boven en legde hem op zijn eigen bed. Daarna riep Elia de Here aan, en zei: „Heere, mijn God, laat toch de ziel van dit kind in hem wederkomen." (Zie de verzen 19-21.)

De Here verhoorde het gebed van Elia, en het kind werd weer levend. Toen bracht Elia de jongen naar beneden en gaf hem aan zijn moeder met de woorden: „Zie, uw zoon leeft." (Zie vers 23.)

Toen zei de dankbare vrouw tot Elia: „Nu weet ik, dat gij een man Gods zijt, en dat het woord des Heeren in uw mond waarheid is." (I Kon. 17:24.)

Aanwijzingen:

Knip de figuren voorzichtig uit. Plak achterop elk figuurtje een stukje flanel of schuurpapier, waarmee het op zijn plaats blijft als het op het flanelbord wordt bevestigd. Rangschik de figuurtjes op het flanelbord in overeenstemming met het verhaal.

Talentenjacht

Door VIVIAN BARTHOLOMEW
Tekeningen van VIRGINIAN SARGENT

„Mam!” riep Loesje buiten adem terwijl ze haar boeken neerlegde. „Morgen is er een talentenjacht op school. Ik wil het Ellen gaan vertellen.”

„Ellen zal het wel fijn vinden om jou op bezoek te krijgen”, antwoordde moeder. Op weg naar Ellen kwam Loesje langs het huis van mevrouw Spruit en ze besloot om even naar binnen te gaan om gedag te zeggen.

„Ik ben blij dat je er bent Loesje,” begroette mevrouw Spruit haar. „Kan ik misschien boodschappen voor U doen?” vroeg Loesje de oudere dame. „Ik zou het wel fijn vinden als je een klosje garen voor me zou willen halen”, zei mevrouw Spruit.

„Ik was bezig om een zakje op een schort te naaien, maar ik kan nu niet verder.” „Mag ik dat schort eens zien?” vroeg Loesje. Mevrouw Spruit pakte het schort en liet het zien.

„Het is beeldig!” riep Loesje uit terwijl ze het mooie organdie schortje met gerimpelde zakjes bewonderde.

„Morgen is er op school een talentenjacht, als die voor grote mensen gehouden zou worden kon U dit mooie schort inzenden.”

„En wat ga jij laten zien?” vroeg mevrouw Spruit. „Ik niks, want ik heb nergens talent voor” antwoordde Loesje.

„Iedereen heeft talenten” zei mevrouw Spruit. „Ik heb zelfs geen verborgen talenten” verklaarde Loesje, „maar ik wou dat U Ali kon horen zingen en Marleen piano spelen.”

Op weg naar de winkel kwam Loesje voorbij meneer Martens die op zijn veranda zat. „Ha, meneer Martens”

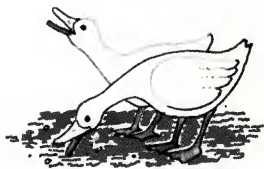
riep Loesje. Meneer Martens hield op met het slijpen van edelstenen en glimlachte. „Goedemiddag Loesje.” „Heeft U al nieuwe stenen geslepen?” vroeg Loesje hem. „Vanmorgen ben ik klaargekomen met de mooiste turkoois die je ooit hebt gezien” antwoordde hij en zijn gezicht straalde.

„Zodra ik voor mevrouw Spruit een klosje garen heb gekocht kom ik naar Uw turkoois kijken” beloofde Loesje. „Kan ik niet meteen wat boodschappen voor U doen?” vroeg ze. „Ik zou het erg fijn vinden als je een brief voor me zou willen posten” antwoordde meneer Martens. „Dat kan ik nu direct doen” verzekerde Loesje hem. Toen ze de brief

had gepost en mevrouw Spruit haar klosje garen had gebracht ging zij nog even langs meneer Martens om naar zijn geslepen turkoois te kijken. „Hij is beeldschoon!” verzuchtte Loesje toen zij hem bewonderde. „U kunt het mooist van alle mensen in het land stenen slijpen.” Meneer Martens ogen glinsterden. „Jij bent mijn grootste bewonderaarster Loesje.” „Morgen houden we op school een talentenjacht” vertelde Loesje hem, „en als die voor grote mensen was, dan zou U deze geslepen stenen kunnen inzenden.”

„Maar jij zult vast wel eigen werk inbrengen” zei meneer Martens. Loesje lachte. „Ik heb niks, ik heb helemaal geen talenten.” „Iedereen

heeft talenten" zei meneer Martens. „Ik heb zelfs geen verborgen talenten" verzekerde Loesje hem. „Maar u zou Cor eens moeten zien goochelen en Karel op zijn drumstel horen spelen." Loesje zei meneer Martens gedag en ging gauw naar het huis van Ellen. Ellen's moeder deed open. „Voelt Ellen zich goed genoeg om bezoek te kunnen ontvangen?" vroeg Loesje. „Ellen vindt het altijd fijn om bezoek te krijgen" antwoordde Ellens moeder met een glimlach. „Is het goed als ze met me meegaat naar het park?" vroeg Loesje. „Dat zal Ellen geweldig vinden" antwoordde mevrouw Walen. „De baby heeft de hele dag gehuild, en daardoor heb ik nog geen tijd ge-

had om Ellen mee naar buiten te nemen. Ze is in haar kamertje."

„Hoi" begroette Loesje Ellen, die op haar bed lag. „Hoe zou je het vinden om met me mee te gaan naar het park om de eendjes te voeren?" Ellens ogen blonken van verwachting. „Wij jij me meenemen?" vroeg ze. „Daar kwam ik juist voor" verklaarde Loesje. Ze zette de rolstoel naast het bed, en hield daarna de baby vast terwijl mevrouw Walen Ellen in de stoel hielp. „Jullie zullen brood nodig hebben als je de eendjes wilt voeren" herinnerde mevrouw Walen de meisjes en gaf ze een zak brood mee. „Morgen is er op school een talentenjacht" vertelde Loesje Ellen terwijl ze haar vriendin in de rolstoel door het park duwde. „Wat ga jij inzenden?" vroeg Ellen. Loesje lachte, „Je weet wel dat ik geen talenten heb." „Iedereen is wel ergens goed in" zei Ellen bedachtzaam. „Ik weet niet eens of ik wel tijd voor een talent zou hebben als ik er een had"

vertrouwde Loesje Ellen toe. „Ik hoop dat jij kunt komen. Je zult dan zien hoe Jannie ballet danst en Rob zal een paar van zijn gedichten voorlezen." „Ik hoop ook dat ik kan komen" zei Ellen. Toen de twee meisjes de eendjes hadden gevoerd en Ellen weer veilig thuis was beloofde Loesje haar: „Ik zie je in elk geval morgen na de talentenjacht. Ik zal eraan denken om volgende keer brood voor de eendjes mee te brengen": De volgende dag hielp Loesje juffrouw Dirks het bord schoonmaken en daarom was ze een beetje laat in de zaal waar de talentenjacht gehouden werd. Ze vond een plaatsje op de achterste rij naast Jeanne Andersen.

De talentenjacht was geweldig. Het was fijn om naar Rob's gedicht te luisteren en Marleen speelde heel goed piano. Loesje vond dat de goochelkunstjes van Cor bijna even goed waren als wat ze op de televisie had gezien. Jannie danste zo

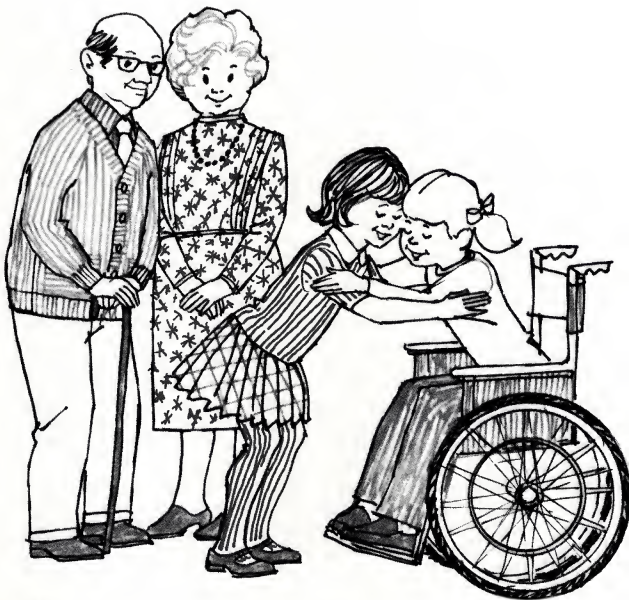
mooi ballet dat Loesje wilde dat zij ook kon dansen. De drums van Karel rommelden als donderslagen over het publiek en iedereen vond Ali zo prachtig zingen dat ze om een toegift vroegen. Daarna was het gedeelte van de avond waarin de talenten getoond werden voorbij. De voorzitter liep naar het toneel en stak zijn hand op om het applaus te laten verstillen. Loesje verwachtte dat hij zou gaan vertellen dat de tekeningen en handwerken in de recreatiezaal tentoongesteld stonden en dat daar ook versnaperingen gebruikt konden worden. Maar toen het stil geworden was zei meneer Burger: „Er is mij onder de aandacht gebracht dat er nog een ander talent bestaat, dat lange tijd over het hoofd gezien is.” Het publiek wachtte. „Wil Loesje Egbert alsjeblieft naar voren komen?” Loesje knipperde met haar ogen. Jeanne porde haar in haar zij. „Hé Loesje, ga nu” drong ze aan. „Hij bedoelt jou.” „Er moet

ergens een fout gemaakt zijn” bedacht Loesje, die met knikkende knieën door het middenpad liep.

„Het lijkt erop” begon meneer Burger toen Loesje naast hem stond „dat we het talent van de vriendschap lang hebben voorbijgezien. Want voordat dit talent tot bloei komt moet er al lang aan gewerkt zijn en moet het al vaak zijn toegepast. Enkele van Loesjes vrienden zijn hier vandaag aanwezig als levende getuigen van haar grote talent voor vriendschap en hulpvaardigheid.” En daar kwamen meneer Martens, mevrouw Spruit en de moeder van Ellen, die Ellen zelf in haar rolstoel voortreed. Een geweldig applaus klonk op vanuit de zaal. Het hart van Loesje vloeide over van dankbaarheid. Ze sloeg haar armen om mevrouw Spruit heen en kuste haar. „Mijn grote vriend” fluisterde Loesje tegen meneer Martens en ze sloeg hem op zijn wang. Daarna sloeg zij haar arm om Ellen heen,

wier gezicht straalde van geluk. „Ik heb nooit geweten dat vriendschap ook een talent is” verklaarde Loesje. „Het is dan ook een heel bijzonder talent” fluisterde Ellen. „Ik hou van jullie allemaal” zei Loesje en glimlachte gelukkig naar haar goede vrienden. „En ik zou mijn talent beslist niet voor een ander willen ruilen!”

★

Verborgen prentjes

Door Judy Capener

Op dit zoekplaatje staan zes verdwaalde schapen en een herdersstaf verborgen. Kun je ze vinden?

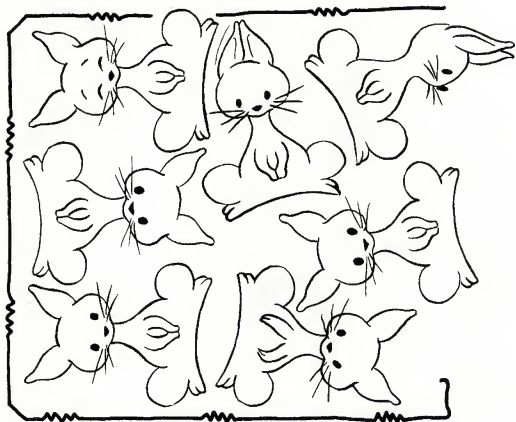

EENDERE SNUITJES

Door Walt Trag

Zoek de konijntjes bij elkaar die precies op elkaar lijken en kleur ze eender.

Raad aan de dragers van Gods priesterschap

Toepassingen van de macht van het priesterschap

President Harold B. Lee

Jaren geleden heb ik eens een les gekregen inzake de groetheid van het priesterschap. Het hield verband met het verzoek van het Eerste Presidentschap om op hun kantoor te komen, op een dag die ik nimmer zal vergeten, namelijk op 20 april 1935. Ik was toen gemeente ambtenaar in Salt Lake City, en bovendien was ik ringpresident.

Wij hadden destijds al meer geworsteld met het vraagstuk van de welzijnszorg. Van regeringswege waren er maar weinig voorzieningen op dit gebied; de Kerk zat slecht bij kas, en er werd ons gezegd dat de Kerk wat het financiële gedeelte betrof niet veel kon doen. Daar zaten we als ring dan met de 4.800 van onze 7.300 leden, die zichzelf niet konden bedruipen, en geheel of gedeeltelijk van financiële steun afhankelijk waren. Wij konden maar één kant uit en we moesten het wel zoeken in toepassing van het werkplan van de Here, zoals dit in de openbaringen was uiteengezet.

Het was dan ook naar aanleiding van ons bescheiden streven in dit opzicht dat ik op die morgen werd opgebeld door het Eerste Presidentschap, waarvan de leden wisten dat wij in dezen al enige ervaring hadden opgedaan. Men vroeg mij of ik op kantoor wilde komen. Het was op een zaterdagmorgen; er stonden verder geen bezoeken op hun agenda, en ze hebben die voormiddag urenlang met mij gesproken.

Ze zeiden dat ze graag zouden willen dat ik mijn betrekking bij het stadsbestuur neerlegde, en ze zouden mij ook van mijn functie als ringpresident

ontheffen; ze wilden mij namelijk aan het hoofd van de welzijnszorg stellen, om daarmee het getij te keren, om de Kerk meer gelegenheid te geven te zorgen voor haar behoeftigen, die nu waren aangewezen op overheidsbijstand in de vorm van rechtstreekse steunverlening.

Na afloop van die ochtend (de lente begon juist te ontkiemen), reed ik in mijn auto naar de top van de City Creek Canyon, in wat destijds het Rotary Park werd genoemd. Daar heb ik toen in mijn eentje een van de nederigste gebeden van mijn leven opgezonden.

Daar zat ik dus, een nog jonge man, in de dertig. Mijn levenservaring was maar beperkt. Ik werd in een klein provinciestadje in Idaho geboren. Ik was toentertijd nog bijna nooit buiten de grenzen van Utah en Idaho geweest. Dat men mij thans in een positie wilde plaatsen, waarin ik met alle leden van de Kerk te maken zou krijgen, was een van de meest verbijsterende gewaarwordingen die ik me ooit had kunnen indenken. Hoe zou ik dit met mijn beperkt verstand kunnen volbrengen?

Terwijl ik daar neerknielde, uitte ik deze smeekbede: „Wat voor een organisatie moet er nu in het leven worden geroepen om tot stand te kunnen brengen wat mij door het Presidentschap is opgedragen?” Toen, op die stralende morgen, drong een van de meest hemelse gewaarwordingen van de macht van Gods priesterschap tot mijn besef door. Het was alsof iemand tot mij zei: „Er is geen nieuwe organi-

satie voor nodig om in de behoeften van deze mensen te voorzien. Gods priesterschap behoeft alleen maar in werking te worden gesteld. Je hebt er niets anders voor in de plaats nodig.”

Toen dat punt eenmaal tot mij was doorgedrongen, is daarna het welzijnswerk met sprongen vooruitgegaan; door eenvoudige toepassing van de macht van het priesterschap. En thans vormt het een monument dat getuigt van die macht, een werk waarvan ik mij in de dagen waarover ik zoëven sprak slechts bij benadering een voorstelling kon maken.

In het licht van dat inzicht in de macht van het priesterschap, wil ik het nu eens hebben over een paar andere aangelegenheden die vanavond onder mijn aandacht zijn gekomen.

Er zijn twee schriftgedeelten waarvan ik graag zou willen dat u ze evenzeer op deze tijd van toepassing zou beschouwen als ze zijn geweest in de dagen vlak na de komst van de Zaligmaker in het midden des tijds, namelijk in de periode na het optreden van de eerste apostelen. In de Handelingen der Apostelen gaf de apostel Paulus de ouderlingen van Israël opdrachten. Hij zei:

„Zo hebt dan acht op uzelfen, en op de gehele kudde, over dewelke de Heilige Geest u tot opziëners gesteld heeft, om de Gemeente Gods te weiden . . .

„Want dit weet ik, dat na mijn vertrek zware wolven tot u inkomen zullen, die de kudde niet sparen.

„En uit uzelfen zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen,

om de discipelen af te trekken achter zich." (Hand. 20:28-30.)

Vervolgens schreef de apostel Paulus aan de Galaten:

„Ik verwonder mij, dat gij zo haast wijkende van dengene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie;

„Daar er geen ander is; maar er zijn sommigen, die u ontroeren, en het Evangelie van Christus willen verkeeren.

„Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.

„Gelijk wij te voren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu wederom: Indien u iemand een Evangelie verkondigt, buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt.

„Want . . . ik maak u bekend broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens.

„Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus." (Gal. 1:6-12.)

Die waarschuwingen zijn heden ten dage nog even toepasselijk als in de tijd waarin ze oorspronkelijk zijn gegeven.

Er zijn ook van die wolven onder ons. Daarmee bedoel ik hen die beweren lid van deze Kerk te zijn, en de kudde niet sparen. Zelfs onder onze eigen leden staan mensen op die verkeerde dingen verkondigen, d. w. z. anderen van het rechte pad afbrengen, hardnekkig in het kwaad volhardend en onwettelijk de zwakke en onvoorzichtige leden van de Kerk af te trekken en achter zich te krijgen.

Evenals de apostel Paulus verwonderden ook wij ons er tegenwoordig over dat er leden zijn, die zo spoedig worden afgetrokken van degenen die hun

het Evangelie hebben onderwezen, en dan afwijken van de ware leer van het Evangelie van Christus, om zich te laten verleiden tot iets, waardoor de ware leerstellingen van Christus' Evangelie worden verbasterd tot verdorven en goddeloze praktijken en voorstellingen.

Zoals ook wel is gebleken uit de schokkende gebeurtenissen die onder dergelijke splintergroeperingen hebben plaatsgevonden, zijn dezen volgens de waarschuwingen der profeten vervloekt, en klaarblijkelijk zijn ze in de macht van de Boze, die lichtgelovige lieden voedt met alle drogredenen die Satan sedert het begin der tijden heeft aangewend.

Nu zou ik enkele van deze dwalingen graag met name willen noemen. De eerste is het verspreiden van geruchten en roddelpraatjes (waar wij het al eerder over hebben gehad). Zodra ze eenmaal in omloop zijn gebracht, krijgen ze steeds meer vaart, doordat ze bij het navertellen telkens fantastischer worden, totdat zij die op sensatie belust zijn die verhalen onbewust verder vertellen op haardvuuravonden, in studieklassen, in ZHV- en quorumvergaderingen. De bron van herkomst wordt dan niet eerst nagegaan om vast te stellen of ze op waarheid berusten, alvorens men zich inlaat met bespiegelingen en besprekingen, en er tijd wordt onttrokken aan zaken die heilzaam voor de ziel zijn.

Om een enkel voorbeeld te noemen. Naar ik hoor is er over mij in brede kring een verhaal in omloop dat ik een patriarchale zegen zou hebben gehad (ik weet niet of iemand van u daar wel eens iets over gehoord heeft), die iets te maken had met de komst van de Zaligmaker en de tien stammen van Israël.

In de eerste plaats is een patriarchale zegen een heilig document van dege-

ne die deze heeft ontvangen, dat evenals iedere andere patriarchale zegen door de ontvanger daarvan als privé-bezit bewaard dient te blijven.

Ten tweede zij het met betrekking tot hetgeen ik naar men beweert zou hebben ontvangen, voldoende als ik zeg dat een dergelijk citaat onjuist is.

Eén ding is er dat mij ergert: In bepaalde gevallen heb ik gemerkt dat zij wie deze geruchten ter ore zijn gekomen teleurgesteld zijn als ik zeg dat het niet zo is. Blijkbaar hebben ze het dan prettig gevonden een onbevestigd gerucht te geloven dat niet met bewijzen was gestaafd. Ik zou er met ernst op willen aandringen dat men dergelijke kletspraatjes niet moet verder vertellen zonder zich ervan te overtuigen of ze al dan niet op waarheid berusten.

In augustus 1913 heeft het Eerste Presidentschap een waarschuwing aan het adres van de leden van de Kerk doen uitgaan, die in onze dagen kennelijk moet worden herhaald. Laat mij u een en ander voorlezen, zoals het destijds werd gezegd.

„Aan de ambtenaren en leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

„Sedert de dagen van Hiram Page (L&V 28) hebben er van tijd tot tijd manifestaties van bedrieglijke geesten aan leden van de Kerk plaatsgehad. Soms kwamen deze tot mensen die wegens overtreding een gemakkelijke proef van de aartsmisleider werden. Een andere maal gebeurt het dat mensen die zich beroemen op hun strenge inachtneming van de regels, verordeningen en ceremonieën van de Kerk, op een dwaalspoor worden gebracht door verkeerde geesten die een invloed uitoefenen die zozeer gelijkt op die welke van een goddelijke bron uitgaat, dat zelfs deze mensen, die menen dat zij de „bij uitstek uitverkore-

nen' zijn, ondervinden hoe moeilijk het is het wezenlijke verschil te onderscheiden. Satan zelf heeft zich gehuld in de gedaante van ,een engel des lichts.'

„Wanneer visioenen, dromen, vreemde talen, profetie, indrukken of een buitengewone gave of inspiratie iets tot uitdrukking brengen dat niet in overeenstemming is met de aanvaarde openbaringen van de Kerk, of in strijd met de beslissingen van haar officieel aangestelde gezagsdragers, dan kunnen heiligen der laatste dagen weten dat het niet uit God is, hoe aanneemelijk het ook moge schijnen. Zij dienen ook te begrijpen dat voorschriften voor het bestuur van de Kerk door middel van openbaring via het hoofd der Kerk tot stand moeten komen. Alle trouwe leden hebben voor zichzelf recht op de ingevingen van de Heilige Geest, en tevens voor hun eigen gezin en voor diegenen waarover zij zijn aangesteld en geordend om te presideren. Al wat echter niet in overeenstemming is met hetgeen via het hoofd van de Kerk van God afkomstig is, mag niet als gezaghebbend en betrouwbaar worden ontvangen. Zowel in tijdelijke als in geestelijke aangelegenheden kunnen heiligen der laatste dagen goddelijke leiding en openbaring aangaande de zichzelf ontvangen, maar dit geeft hun nog niet het gezag om anderen leiding te geven, en het is onaanvaardbaar als het in strijd is met de kerkelijke verbonden, leer of discipline, of met de algemeen bekende feiten, de bewezen waarheden of het gezond verstand. Niemand heeft het recht om zijn mede-kerkleden te bewegen zich in te laten met bespiegelingen van of een aandeel te hebben in enigerlei onderneming onder het schoonschijnen- de voorwendsel van goddelijke openbaring, visioen of droom, vooral wanneer dit in strijd is met de stem

van erkende plaatselijke of algemene autoriteiten. De Kerk des Heren is ,een huis van orde.' (Zie L&V 88:119.) Zij wordt niet bestuurd door persoonlijke gaven of manifestaties, maar door de orde en de macht van het heilige priesterschap, gesteund door de stem van de leden der Kerk in haar conferenties.

De geschiedenis der Kerk maakt melding van vele vermeende openbaringen, waarop aanspraak werd gemaakt door bedriegers of dwepers die zelf geloofden in de manifestaties die zij bij anderen ingang probeerden te doen vinden. In al deze gevallen hebben deze teleurstelling, verdriet en onheil veroorzaakt. Er zijn ook geldelijke verliezen en soms algehele ondergang uit voortgevloeid."

Dit is een verschijnsel dat zich keer op keer voordoet, en wij doen een beroep op u als priesterschapsdragers om al dergelijke dingen uit te roeien, al die insluipende dwalingen die u vlucht te jagen, die ontstaan doordat er hier en daar mensen ontstaan die de een of andere „wonderbaarlijke" manifestatie hebben gehad, naar zij beweren, en die de mensen op een weg trachten te brengen die niet door de leiders van de Kerk is voorgeschreven.

Zoals gezegd, verbaas ik mij er onophoudelijk over hoe lichtgelovig sommige leden zijn bij het rondbazuinen van sensationele verhalen, dromen of visioenen, waarbij wel wordt beweerd dat ze door huidige of vroegere leiders van de Kerk zijn meegedeeld, en die naar men veronderstelt zijn ontleend aan iemands persoonlijk dagboek, maar dat gebeurt zonder dat eerst dit gerucht bij de bevoegde kerkelijke autoriteiten op waarheid is getoetst. Als onze mensen in deze veelbewogen tijden vol bedrog en valse geruchten, een veilig geleide verlangen, moeten zij hun leiders volgen en bidden om

de leiding van de Geest des Heren, om niet ten prooi te vallen aan handige volksmenners, die ten dienste van hun eigen opvattingen en somtijds boosaardige beweegredenen met slimme geraffineerdheid trachten de aandacht te trekken en gevolg achter zich te krijgen.

De Here heeft heel duidelijk uiteengezet hoe men iedereen die zich illegaal aandient met de bewering de een of andere vorm van priesterlijk gezag te hebben ontvangen kan beproeven. Hiervan heeft de Here in L&V 42:11 het volgende gezegd:

„Verder zeg Ik u, dat het aan niemand zal worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe gezag heeft, en het de kerk bekend is, dat hij gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend."

Als er dus iemand bij u aanklopt met de bewering dat hij gezag heeft, moet u hem vragen: „Waarvan ontleent u dat gezag? Bent u geordend door iemand die ertoe bevoegd is, die bij de Kerk bekend is, en weet men dat u gezag bezit en op de juiste wijze door de hoofden der Kerk bent geordend?" Als deze vraag ontkennend wordt beantwoord, kunt u weten dat het een bedrieger is. Dit is de toetsteen die onze leden altijd moeten toepassen als de een of andere bedrieger zich aandient die hen op een dwaalspoor tracht te brengen.

Dan is er nog een gevaar dat ons bedreigt. Er zijn blijkbaar onder ons ook lieden, die als wolven temidden van de kudde zijn, en naar verluidt proberen de leiding te nemen over zwakke en onvoorzichtige leden van de Kerk. Zij nemen het recht in eigen handen door te weigeren hun inkomstenbelasting te betalen, daar zij het politiek ergens

niet over eens zijn met de wettelijk aangestelde gezagsdragers.

Anderen hebben getracht zich zonder positionele bevoegdheid op te werpen als aanvoerders van de burgerij en zich te wapenen om tegen mogelijke gevaren ten strijde te trekken. Daarbij geven zij zich geen rekenschap van het feit dat zij zodoende zelf degenen worden die door het wettige gezag te belemmeren in de uitoefening van zijn taak, zich blootstellen aan arrestatie en gevangenschap.

Wij hebben zelfs gehoord van iemand die beweert lid van de Kerk te zijn, en die bommen had geplaatst uit protest tegen pornografie die in theaters werd vertoond. Naar aanleiding daarvan werd hij door de justitie aan strafvervolgning onderworpen. Hij zal ook nog terecht moeten staan voor de kerkelijke tuchtcolleges.

Hoewel wij ons in solidariteit moeten scharen achter hen die pogingen in het werk stellen om de smerige en uitdagende vertoning van de zogeheten pornografie uit te bannen, hebben wij slechts één antwoord voor allen die op die manier radicale maatregelen willen nemen, en dat is het woord van de Here hieromtrent:

„Laat niemand denken regeerder te zijn; maar laat God overeenkomstig de raad van Zijn Eigen wil hem regeren, die rechter is, of met andere woorden: hem, die raad geeft of in de rechterstoel zit.

„Laat niemand de wetten des lands overtreden, . . . totdat Hij regeert, Wiens recht het is te regeren, en Die alle vijanden onder Zijn voeten onderwerpt.” (L&V 58:20-22.)

Voorts wil ik deze machtige priester-schapsorganisatie waarschuwen tegen de zware zonde van Sodom en Gomorra, die is bestempeld als de zonde die op één na de ernstigste is, en slechts door moord wordt overtroffen.

Ik spreek hier over de zonde van het overspel. Overspel is zoals u weet de benaming die door de Meester werd gebruikt als Hij doelde op ongeoorloofde seksuele zonden, zowel die van de ontucht als die van de echtbreuk of het overspel; en bovendien ter aanduiding van de al even zware zonde van homoseksualiteit, die hand over hand schijnt toe te nemen nu dit kwaad maatschappelijk aanvaard wordt in het Babylon van de wereld, waarvan de leden van de Kerk geen deel mogen uitmaken.

Hoewel wij in de wereld zijn, mogen wij toch niet van de wereld zijn. Alle pogingen die door scholen of amusementsgelegenheden worden ondernomen om met seksuele perversiteiten te koop te lopen, wat alleen maar tot geëxperimenteer aanzet, moeten door de priesterschapsdragers van deze Kerk krachtig en onverbiddelijk worden afgeweerd, met gebruikmaking van alle wettige bestrijdingsmiddelen die maar kunnen worden aangewend. De algemeen erkende rechters in Israël, namelijk onze bisschoppen en ringpresidenten, mogen niet werkeloos toezien zonder disciplinaire maatregelen toe te passen die binnen hun rechtsbevoegdheid liggen, en die duidelijk in de wetten des Heren zijn uiteengezet. Zij mogen niet nalaten tot rechtspleging over te gaan, zoals deze in alle eenvoud en duidelijkheid in niet mis te verstane voorschriften is aangegeven. Wij mogen de onboetvaardige zondaar nimmer zogenaamde gratie verlenen, waardoor de gerechtigheid geweld zou worden aangedaan, de gerechtigheid waarop ware bekeering van zondige praktijken is gegrond.

Nog iets: Er zijn onder ons vele losse en onsamenvangende geschriften in omloop, waarin de onheilen worden voorspeld die ons weldra zullen overkomen. Sommige van deze publicaties

zijn zo gesteld, alsof ze nodig waren om de wereld wakker te schudden en attent te maken op de verschrikkingen die op het punt staan ons te overvallen. Vele van deze vlugschriften zijn niet onbetwist betrouwbaar.

Zijn onze priesterschapsdragers zich wel bewust van het feit dat dergelijke waarschuwingen voor ons niet nodig zouden zijn, als wij maar vertrouwd waren met hetgeen ons in de Schriften reeds duidelijk is gezegd?

Het zij mij vergund u te wijzen op het betrouwbare woord der profetie, waarop u zich als richtlijn moet verlaten, in plaats van vertrouwen te stellen in die vreemde bronnen, waaraan wellicht sterke politieke bijbedoelingen ten grondslag liggen.

Lees Mt. 24 er maar eens op na, in het bijzonder de geïnspireerde versie hiervan, zoals deze voorkomt in de Parel van Grote Waarde (IS 1).

Lees vervolgens L&V 45 eens na, waarin de Here Zelf, niet de mens, de tekenen der tijden heeft vermeld.

Sla dan L&V 101 en 133 op en laat het bij stukjes en beetjes opgebouwde relaas van de gebeurtenissen, die zullen leiden tot de wederkomst van de Heiland, tot u doordringen.

Raadpleeg tenslotte de beloften die de Here gedaan heeft aan hen die de geboden onderhouden, wanneer deze oordelen over de goddelozen komen, zoals uiteengezet in L&V 38.

Broeders, dit zijn een paar schriftgedeelten waarin u zich beter kunt verdiepen dan u bezig te houden met commentaren die afkomstig kunnen zijn van mensen die misschien niet over de betrouwbaarste inlichtingen beschikken en wier motieven twijfelachtig kunnen zijn. Tussen twee haakjes zij hier opgemerkt dat dergelijke schrijvers zich meestal niets aantrekken van authentieke gegevens als gronden voor hun geschriften.

De Here heeft onze priesterschapsdragers van meet af als volgt vermaand:

„Omgordt daarom uw lendenen, en weest bereid. Ziet, uw is het koninkrijk, en de vijand zal niet overwinnen. „Voorwaar zeg ik u: Gij zijt rein, doch niet allen; en er is niemand anders, die Mij welgevallig is;

„Want alle vlees is verdorven in Mijn ogen en de machten der duisternis heersen op aarde onder de mensenkinderen in tegenwoordigheid van alle hemelse heirscharen —

„Hetgeen veroorzaakt, dat er stilte heerst en alle eeuwigheid bedroefd is. . . .” (L&V 38:9-12.)

Nu, broeders, ik heb in deze priesterschapsvergadering duidelijke taal tot u gesproken. Moge hetgeen vanavond en tijdens deze hele conferentie door alle broeders is gesproken, niet aan dovemansoren zijn gezegd. Laat deze vermaningen zo worden ontvangen als de Here dit heeft voorgeschreven in een van de vroegste openbaringen, en waarnaar ook reeds door President Tanner is verwezen, namelijk „in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.” (L&V 21:5.)

Alleen wanneer wij dit doen, kunnen wij als priesterschapsorganisatie waarlijk één zijn in het volgen van de leiders, die de Here in onze dagen terwille van die eenheid heeft aangesteld. Bovendien waarschuwt Hij ons dat wij de Zijnen niet zijn als wij niet één zijn, zoals Hij in de Leer en Verbonden heeft vermeld.

Ik zou thans nog graag enkele dingen willen zeggen over mijzelf en de momenteel op mij rustende taak. Ik had wel nooit kunnen denken dat ik zelf nog eens president van de Kerk zou worden. In mijn jongensjaren had ik de broeders in mijn plattelandsgemeente wel eens horen spreken over een „steunpilaar” van de Kerk. Ik

vroeg me dan af wat dat toch eigenlijk te betekenen had. Het moest wel iets geweldigs zijn om zo'n steunpilaar van de Kerk te wezen. Nu begin ik de betekenis hiervan misschien pas enigszins te beseffen, maar dit weet ik wel: Zij die van tevoren trachten te gissen wie de eerstvolgende president van de Kerk zal worden, gokken maar wat, zoals ze op de paarderennen op een bepaald paard zouden wedden, want alleen de Here heeft de aankomsttijden in de Hand.

Ik herinner me wat ouderling Charles A. Callis¹ eens in een vergadering van de Raad der Twaalven opmerkte. Er ontstond een vrij levendige discussie over een paar vraagstukken. Toen zei een van de broeders: „U moest maar liever eens naar broeder George Albert Smith luisteren, de president van de Twaalven, want hij wordt misschien de volgende President van de Kerk.” Daarop zei broeder Callis met een glimlach: „Och, daar ben ik nog niet zo zeker van. Ik heb van mijn leven al driemaal de eerstvolgende President van de Kerk gekozen, en die zijn alle drie gestorven voordat ze het tot het presidentschap hadden gebracht.” Alleen de Here kan dit weten, en het is niet aangenaam in Zijn ogen als wij ons verdiepen in bespiegelingen en veronderstellingen.

Ik zou nog een andere gedachte naar voren willen brengen. Brigham Young was een groot verdediger van de profeet Joseph Smith. Er bevonden zich in die tijd Juddassen in de geleerden der Kerk, zoals in de dagen van de Heiland, en zoals wij ze ook nu in ons midden hebben, mensen die lid van de Kerk zijn, maar die ons gezag ondermijnen en het in hen gestelde vertrouwen beschamen. Het vervult ons met ontzetting als wij zien van welke hooggeplaatste personen die dingen soms afkomstig zijn.

Brigham Young werd eens uitgenodigd door een paar van deze mensen, die erop uit waren de profeet Joseph uit zijn positie als president van de Kerk te ontzetten, maar door president Brigham Young in hun kring te willen opnemen, hadden zij zich wel vergist. Nadat deze de door hen aangevoerde motieven had aangehoord, zei hij iets van deze strekking: „Mensen, ik wil u eens iets zeggen. U kunt de aanstelling van een profeet van God niet te niet doen, maar wel kunt u de draad doorsnijden, die u met Gods profeet verbindt, en zo uzelf in de hel doen verzinken.”

Naar men zegt was daar ook een bokser bij, Jacob Bump geheten. Deze kwam met gebalde vuisten op president Young af, die op de bedreigingen van deze man ten antwoord gaf: „Zo'n mannetje als u zou ik ter verdediging van de profeet Joseph Smith graag eens een afranseling geven!”

Onthoud dat, broeders. U kunt de aanstelling van Gods profeten niet te niet doen. De Here weet wie Hij over Zijn Kerk wil laten presidieren, en soms is er heel wat oefening, leiding en beproeving voor nodig alvorens Hij weet of één onzer voor zijn huidige taak berekend is.

Ik meen dan ook dat het dwaasheid is als men de ene president van de Kerk met de andere gaat vergelijken. Niemand neemt de plaats van een andere president van de Kerk in. Iedere president heeft zo zijn eigen plaats. Enige jaren geleden heb ik wat dat betreft eens een les geleerd, toen ik in gezelschap van een der broeders het presidentschap van de ring Ensign had gereorganiseerd. Wij hadden de bisschop van een van de wijken tot ringpresident benoemd. Het liep al tegen het einde van het jaar, en hij verkoos nog zolang bisschop te blijven, samen met zijn eerste raadgever, die ook al

bisschop was, totdat ze de boeken na afloop van dat jaar hadden afgesloten. Zes weken nadat dit presidentschap in zijn nieuwe roeping was gesteund, is die ringpresident toen plotseling overleden.

Daarop begon men mij met een spervuur van brieven te bestoken. Wat ter wereld heeft u toch bezielde om een man te benoemen die de Here binnen zes weken zou laten sterven? Ze nodigden mij uit om een toespraak te houden tijdens zijn rouwdienst, en er waren mensen bij die blijkbaar verwachtten dat ik er een verklaring voor zou trachten te geven waarom ik een man had aangesteld die de Here zes weken later naar Huis zou roepen.

President Joseph Fielding Smith zat op het podium en hoorde mijn pogingen om deze mensen tevreden te stellen aan. Toen zei hij tegen mij: „Doe geen moeite. Als u iemand tot een positie in deze Kerk hebt geroepen en hij sterft dan de volgende dag, dan zal die positie toch van invloed zijn op hetgeen waartoe hij zal worden geroepen als hij deze aarde verlaat.”

Dat geloof ik ook. Ik geloof dat iedere president van deze Kerk, en ook alle apostelen, bisschoppen, ringpresidenten en alle leidende functies in deze Kerk van invloed zullen zijn op het werk waartoe men bij het verlaten van deze aarde zal worden geroepen.

Wanneer u dus denkt dat de ene president de plaats van de andere inneemt, dan is dat niet zo. Die bepaalde president behoudt zijn eigen plaats. Wij moeten niet proberen de een met de ander te vergelijken om te zien wie er groter is, want ieder van hen is in Gods ogen in zijn eigen tijd degene die men op dat ogenblik het hardst nodig heeft. Daar kunt u zeker van zijn. Tenslotte wil ik uw aandacht nog vestigen op deze gedachte. Op zekere dag zat ik in mijn eigen wijk in een

zondagsschoolklas, waarvan de leraar de zoon van een patriarch was. Hij zei dat hij de door zijn vader uitgesproken zegeningen altijd uitschreef, en daarbij had hij opgemerkt dat zijn vader altijd wat hij noemde „voorwaardelijke” zegeningen verleende. Hij gaf de mensen wel een zegen, maar dan op voorwaarde dat die slechts van kracht was „als u dit niet doet,” of „als u dat nalaat.” Verder zei hij: „Ik heb deze mensen in het oog gehouden, aan wie mijn vader die „voorwaardelijke” zegeningen had gegeven, en ik heb gezien hoe velen van hen geen acht sloegen op de waarschuwing die mijn vader hun als patriarch had gegeven. Zij ontvingen de beloofde zegeningen dan ook nooit, omdat ze niet aan de voorwaarden hadden voldaan.”

Dat heeft mij aan het denken gezet. Ik sloeg er de Leer en Verbonden op na en begon de „voorwaardelijke” zegeningen te lezen, die aan de verschillende broeders van de Kerk waren verleend. Als u lering wilt putten uit wat u schrik aanjaagt, lees dan eens enkele van de waarschuwingen die bij monde van de profeet Joseph Smith aan Thomas B. Marsh werden gegeven, en ook aan Martin Harris, een paar van de gebroeders Whitmer en aan William E. McLellin. Waarschuwingen die, als de personen in kwestie er acht op hadden geslagen, hen voor afval zouden hebben behoed. Daar zij er echter geen acht op sloegen en hun leven niet in orde brachten, kwamen zij ten val, en enigen van hen moesten van de ledenlijst van de Kerk worden afgevoerd.

Dan is er nog iets dat wij allen mijns inziens in gedachten moeten houden. Eens bevond ik mij met een groepje zendingelingen in de tempel. Daar werd door een van de zusters een vraag gesteld aangaande het Woord van Wijsheid, Het betrof de daarin geda-

ne belofte dat als iemand het Woord van Wijsheid zou houden, hij zou „lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.” Ze zei erbij: „Hoe kan die belofte ooit worden waargemaakt als iemand verlamd of invalide is? Hoe kan zo iemand de zegening ontvangen dat hij zal kunnen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden,” als hij gebrekking is?”²

Ik gaf haar ten antwoord: „Hebt u ooit de woorden van de Here in twijfel getrokken? Hij heeft het immers Zelf gezegd?”

Waar het bij ons tegenwoordig aan hapert is, dat wij maar al te vaak vraagtekens en geen uitroepetekens zetten achter wat de Here heeft gezegd. Denk u daar maar eens over na. Wij hoeven ons geen zorgen te maken over de vraag waarom Hij dit of dat heeft gezegd en of het al dan niet uitvoerbaar is. Vertrouw maar op de Here. Wij moeten niet proberen het antwoord of een verklaring te vinden. Wij mogen niet proberen tijd zoek te brengen om te „verklaren” wat de Here niet goed dunkt te verklaren. Dat is verloren tijd.

Als u onze mensen wilt leren uitroepetekens en geen vraagtekens te zetten achter de uitspraken des Heren, dan kunt u zeggen: „’t is mij voldoende te weten dat de Here dat gezegd heeft.”

Ouderling Gordon B. Hinckley heeft mij, nadat hij naar Vietnam was geweest, een geschiedenis verteld die voor mij een prachtige les inhield. Voor zover ik me kan herinneren was er in Vietnam een jongeman in de militaire dienst, die lid van de Kerk was geworden en nu op het punt stond naar zijn vaderland in Zuidoost-Azië terug te keren.

Broeder Hinckley zei tegen hem: „Wat zal er met je gebeuren als je thuis-

komt, nu je bij de Kerk hebt aangesloten?"

„O,” zei die jongen, „Ik zal wel een verschoppeling worden. Mijn familie zal me verstoten. Op school krijg ik ook moeilijkheden. Een militaire rang kan ik er niet behalen.”

Toen vroeg ouderling Hinckley: „Is dat geen erg hoge prijs die je moet betalen?"

Daarop keek die jongeman ouderling Hinckley aan en zei: „Het Evangelie is toch waar, niet?"

Dat was voor broeder Hinckley wel een gewetensvraag, maar hij antwoordde daarop: „Ja, jongen, dat kan ik van ganser harte beamen, het Evangelie is waar.”

Toen zei die jongeman: „Nu, wat komt het er dan verder nog op aan?"

Broeders priesterschapsdragers, als het Evangelie van Jezus Christus waar is — en het is waar — wat komt het er dan verder nog op aan? Moge de Here ons zegenen met dat rotsvaste getuigenis, dat ons door alle stormen en gevaren van het leven heen zal leiden, als wij maar steeds bij onszelf blijven zeggen: „Omdat ik weet dat het Evangelie waar is, komt niets er verder nog op aan.”

Ik geef u mijn plechtig getuigenis dat dit zo is en dat de Here in Zijn hemel is; Hij is ons meer nabij dan u zich ooit kunt indenken. U vraagt wanneer de Here de Kerk voor het laatst een

openbaring heeft gegeven. De Here geeft ons van dag tot dag openbaringen, en u zult er getuige van zijn, en als u later op deze periode terugkijkt, zult u zien hoe de Here tijdens uw leven enkele van Zijn machtigste openbaringen heeft gegeven. Daarvan geef ik u mijn getuigenis, hetwelk ik bij u achterlaat in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

1 Charles A. Callis (1865–1947): geboren in Ierland, tot apostel geordend op 12 oktober 1933.
2 Zie L&V 89:20.

(vervolg van blz. 357)

is, noch van hetgeen onder op de aarde is, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is.

„Gij zult den Naam des Heeren uws Gods niet ijdelijk gebruiken; want de Heere zal niet onschuldig houden, die Zijn Naam ijdelijk gebruikt.

„Gedenkt den sabbatdag, dat gij dien heiligt.

„Want in zes dagen heeft de Heere den hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte ten zevenden dage; daarom zegende de Heere den sabbatdag, en heiligde denzelven.

„Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de Heere uw God geeft.

„Gij zult niet doodslaan.

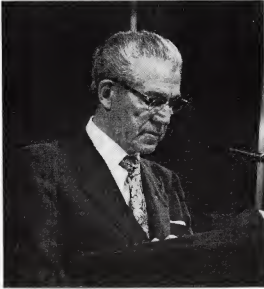
„Gij zult niet echtbreken.

„Gij zult niet stelen.

„Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste.

„Gij zult niet begeren uws naasten huis; gij zult niet begeren uws naasten vrouw, noch zijn dienst-knecht, noch zijn dienstmaagd, noch zijn os, noch zijn ezel, noch iets, dat van uw naaste is.” (Ex. 20; 3-4, 7-8, 11-17.)

Absolute gehoorzaamheid aan deze wetten in de geest van het eerste en grote gebod — „Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. En het tweede, aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen” (Mt. 22:37, 39) — zal de mens helpen gehoorzamen aan de wetten van het land en aan de celestiale hemelse wet die van toepassing is op dit sterfelijk bestaan.

Onze priesterschapsdragers en hun presidentschap

Toelichtingen op de priesterschapsorganisatie en de opvolging in het presidentschap daarvan

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidentschap

Het priesterschap is de aan ons overgedragen macht van God om uit Zijn naam te handelen in het ambt dat wij bekleden. Als Hij ons dat priesterschap verleent, sluiten wij met Hem, en sluit Hij met ons, een verbond, waarvan ik u de inhoud vanavond graag zou willen voorlezen:

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

„Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

„En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here;

„Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

„En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

„En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hen worden gegeven.

„En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren.

„Daarom ontvangen allen, die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader deze eed en dit verbond, dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen.

„Maar een ieder, die dit verbond verbreekt, nadat hij het heeft ontvangen, en zich er geheel van afkeert, zal geen

vergeving van zonden ontvangen . . .” (L&V 84:33-41.)

Het staat aan ons of dat verbond ook wordt nageleefd. Wij hebben het gesloten. De Here kan het niet verbreken, en wij zijn verplicht ons eraan te houden.

Vanavond wilde ik graag een paar woorden zeggen over de orde van het priesterschap, over zaken die onder het bestuur van de priesterschap zijn gesteld. Ik dacht dat dit zowel voor de Aäronische priesterschapsdragers alsook voor anderen van belang kan zijn. Om te beginnen wil ik uiteenzetten hoe na de dood van de president van de Kerk een nieuwe president wordt gekozen, geordend en aangesteld, en hoe het presidentschap van de Kerk dan wordt gereorganiseerd. Daarna worden deze ambtsdragers tijdens een plechtige bijeenkomst¹ in hun roeping gesteund door de priesterschapsquorums en door die leden van de Kerk, die in de algemene conferentie aanwezig zijn, zoals dat gisteren het geval is geweest. Vervolgens worden ze door de leden van heel de Kerk gesteund in de diverse ringconferenties. Ik zal ook melding maken van enige bevoegdheden, taken en verantwoordelijkheden van de president der Kerk.

Bij overlijden van de president van de Kerk wordt het Eerste Presidentschap ontbonden. De raadgevers nemen dan hun plaats in het Quorum der Twaalven in, dat overeenkomstig de openbaring dan de verantwoordelijkheid van het presidentschap over de Kerk

op zich neemt, aangezien de leden daarvan het heilige Melchizedekse Priesterschap dragen, en de door hen gevormde Raad in gezag en macht gelijkwaardig is aan het Eerste Presidentschap. (Zie L&V 107:23-24.) Zo wordt de Kerk nooit zonder presidentschap aan haar lot overgelaten. De president van de Raad der Twaalven is uiteraard het hoofd of de leidende ambtenaar van dit college, en de Twaalven blijven het presidentschap van de Kerk vormen totdat het Eerste Presidentschap opnieuw is georganiseerd.

Hoewel Joseph de Profeet president van de Kerk was, verleende de Here door zijn bemiddeling alle sleutelen van het priesterschap aan de leden van het Quorum der Twaalven, en kende hij hun hetzelfde gezag toe als het Eerste Presidentschap der Kerk. Krachtens die bevoegdheid hebben de Twaalven, met Brigham Young als hun president aan het hoofd, na de dood van Joseph de Profeet dan ook een aantal jaren gezamenlijk over de Kerk gepreseed. Tenslotte werden zij door de Heilige Geest gedreven om het Eerste Presidentschap van de Kerk opnieuw te organiseren, met Brigham Young als president, en Heber C. Kimball en Willard Richards als zijn raadgevers. Deze reorganisatie zou dus ook binnen 24 uur na de dood van de profeet Joseph Smith tot stand kunnen zijn gebracht.

Bij de dood van president Young volgde president John Taylor in zekere zin het voorbeeld van zijn voorganger, en

het heeft toen dus weer enige tijd geduurd voordat het presidentschap van de Kerk werd gereorganiseerd, met John Taylor als president, en George Q. Cannon en Joseph F. Smith als raadgevers.

Na het sterven van president Taylor heeft Wilford Woodruff nog even gearzeld en hij liet weer enige tijd voorbijgaan alvorens het presidentschap te reorganiseren. Toen hij ten slotte tot de overtuiging kwam dat dit zijn plicht was, en dat het voor de verwezenlijking van 's Heren bedoelingen noodzakelijk was, reorganiseerde ook hij samen met de Twaalven het presidentschap der Kerk.

Op dat tijdstip gaf hij zijn mededienstknechten in dit opzicht een plechtig bevel. Hij wenste hen te doen inzien dat bij alle toekomstige gelegenheden dat de president der Kerk mocht sterven, waardoor het Eerste Presidentschap werd ontbonden, de bevoegde kerkelijke autoriteiten verplicht waren onmiddellijk, dus zonder onnodig uitstel het Eerste Presidentschap te reorganiseren. Deze handelwijze is tot nu toe steeds gevolgd.

Op 7 juli 1972, kort nadat president Joseph Fielding Smith was overleden, heeft president Lee derhalve als president van de Raad der Twaalven dit gehele college in vergadering bijeengeroepen om het Eerste Presidentschap der Kerk opnieuw te organiseren. In deze bijeenkomst hebben wij toen de Here in plechtig gebed aangeroepen. Daarna deed de president der Twaalven een beroep op elk

afzonderlijk lid van dit Quorum, te beginnen bij de jongste, om zijn gedachten over de aan de orde zijnde kwestie onder woorden te brengen.

Toen president Kimball aan de beurt kwam om zich hierover uit te spreken, droeg hij aan het slot van zijn opmerkingen president Harold B. Lee voor als President der Kerk. Nadat deze motie naar behoren was gesteund en vervolgens bij de Twaalven ingediend, werd ze met eenparige stem aangenomen. President Lee gaf gevolg aan deze benoeming en handelwijze van de Twaalven door zijn hoge en heilige roeping te aanvaarden. Daarna gaf hij de Twaalven de benoeming in overweging van N. Eldon Tanner als zijn eerste, en Marion G. Romney als zijn tweede raadgever. Dit voorstel werd eenparig goedgekeurd.

Vervolgens werd president Spencer W. Kimball als oudste lid van de Raad der Twaalven voorgedragen als president van dat Quorum, en ook deze benoeming werd goedgekeurd. Hierna legde president Kimball samen met andere leden van de Raad der Twaalven zijn handen op het hoofd van president Lee, en werd deze geordend en aangesteld als president der Kerk, en als profeet, ziener, openbaarder en „trustee-in-trust” voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Daarna werden president Tanner en president Romney door president Lee als zijn raadgevers aangesteld, en president Kimball als president van de Twaalven.

Daar deze plichtplegingen juist plaatsvonden in een verkiezingsjaar in de Verenigde Staten, deden ze heel duidelijk de tegenstelling uitkomen tussen enerzijds de verkiezing van de president der Verenigde Staten met andere regeringsambtenaren, en de door de Here voorgeschreven wijze van verkiezing en aanstelling van de leiders van Zijn Kerk. Ik ben de Here zeer dankbaar voor het buitengewoon grote voorrecht dat ik heb gehad om zo intiem te mogen omgaan en samen te werken met drie van Gods profeten, en dat ik ze tot steun heb mogen zijn, waarbij ik heb kunnen zien hoe de Here door hen werkt. Ik bid voortdurend nederig dat ik mag dienen op een wijze die voor de Here en voor hen aannemelijk is.

Op deze plaats wil ik gaarne mijn diepe waardering en liefde tot uitdrukking brengen voor president Marion G. Romney. Hem en president Lee heb ik leren liefhebben zoals ik nog nooit tevoren iemand heb liefgehad, en nu ik het toch over de liefde heb, wil ik graag uitspreken dat ik ook liefde koester voor de leden van de Raad der Twaalven en de overige Algemene Autoriteiten, en voor alle leden van de Kerk. Eigenlijk heb ik de hele mensheid lief, en ik hoop en bid altijd maar dat de Here het mij mogelijk zal maken om van die liefde blij te geven.

President Lee werd naar mijn stellige overtuiging reeds in het voorbestaan gekozen en geordend om profeet van God en president van de Kerk te zijn.

Voorzeker heeft de Here hem op deze hoge heilige roeping voorbereid door hem verantwoordelijke taken op te dragen, in ringen, als leider van de welzijnszorg, en ruim dertig jaar lang als lid van de Raad der Twaalven. President Lee heeft daarbij blijk gegeven van zijn trouw, toewijding en bekwaamheid.

In een van de hachelijkste tijdperken in de wereldgeschiedenis is hij gekozen om over de Kerk te presideren. Hij is een profeet van God en verkondigt de wil des Heren. In de plechtige bijeenkomst waarin hij als president over de Kerk werd gesteund, heeft wijlen president Joseph Fielding Smith deze scherpszinnige opmerking gemaakt:

„Ik zou graag willen zeggen dat niemand uit zichzelf deze Kerk kan besturen. Het is de Kerk van de Here Jezus Christus; Hij staat aan het hoofd. De Kerk draagt Zijn naam, bezit Zijn priesterschap, bedient Zijn Evangelie, predikt Zijn leer en doet Zijn werk.

„Hij kiest mensen uit en roept ze om werktuigen in Zijn handen te zijn tot verwezenlijking van Zijn bedoelingen, en Hij leidt en bestuurt hen in hun werkzaamheden. Mensen zijn echter slechts instrumenten in de handen des Heren, en de eer en heerlijkheid voor al hetgeen door Zijn dienstknechten wordt volbracht komt Hem toe en moet Hem tot in eeuwigheid worden toegekend.

„Als dit mensenwerk was, zou het mislukken, maar het is het werk des

Heren, en Hij faalt niet. Wij hebben de verzekering ontvangen dat, indien wij de geboden onderhouden, als wij kloekmoedig zijn in het getuigenis van Jezus en getrouw zijn over al hetgeen ons is toevertrouwd, de Here ons en Zijn Kerk zal leiden en besturen op de paden der gerechtigheid, tot verwezenlijking van al Zijn doelstellingen.” (*Improvement Era* van juni 1970, pag. 26.)

Bij die gelegenheid heeft hij over zijn eerste raadgever, die thans de president van de Kerk is, het volgende gezegd: „President Harold B. Lee is een steunpilaar van waarheid en gerechtigheid, een waachtig ziener, die geweldige geestkracht, inzicht en wijsheid bezit, en wiens kennis en verstand van de Kerk en wat die nodig heeft onovertroffen is.” (idem, pag. 27.)

Het is nog steeds zoals de Here eenmaal heeft gesproken tot Frederick G. Williams, de tweede raadgever van de profeet Joseph Smith:

„... Luister naar de stem van Hem, Die spreekt, naar het woord van de Here, uw God, en geef gehoor aan de roeping, waarmede gij zijt geroepen, namelijk om een hogepriester in Mijn kerk te zijn, en een raadgever van Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr.;

„Aan wie Ik de sleutelen van het koninkrijk heb gegeven, die altijd tot het Presidentschap van de Hogepriesterschap behoren.

„Voorwaar, daarom erken Ik hem, en zal hem zegenen, en u eveneens voor zoverre gij getrouw zijt in het geven

en opvolgen van raad, en in het ambt, dat Ik u heb aangewezen, immer volhardend in gebed, zowel overluid als in uw hart, in het openbaar en in het verborgen, en eveneens getrouw in uw bediening in de verkondiging van het evangelie in het land der levenden en onder uw broeders.” (L&V 81:1-3.) Dit is van toepassing op iedere priesterschapsdrager.

De woorden van de Here tot Joseph de Profeet, toen deze werd geroepen om over de Kerk te presideren, zijn evenzeer van toepassing op onze geliefde President Harold B. Lee:

„... hierin zult gij worden genoemd een ziener, vertaler, profeet, apostel van Jezus Christus . . .

„Daarom moet gij, Mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen;

„Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.

„Want indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor uw welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden.

„Want aldus zegt de Here God: Hem heb Ik geïnspireerd om de zaak van Zion met zeer grote kracht te bevorderen; Ik ken zijn ijver, en zijn gebeden heb Ik gehoord.

„... zie, ik zal allen, die in Mijn wijngaard werken, zegenen met een grote

zegen, en zij zullen zijn woorden geven, die hem van Mijnentwege door de Trooster worden gegeven, Die openbaart, dat Jezus door zondige mensen voor de zonden der wereld werd gekruisigd, ja, voor de vergeving der zonden voor het verslagen hart." (L&V 21:1, 4-7 en 9.)

Gij diakenen, leraars en priesters, gij ouderlingen, zeventigers en hogepriesters, wat is het voor u een geweldig groot voorrecht Gods priesterschap te mogen dragen, en in deze tijd te worden geleid en bestuurd door een profeet van God!

Het is zoals Joseph F. Smith ten aanzien van de president van de Kerk duidelijk heeft vermeld: „Iedere ambtenaar in de Kerk staat onder zijn leiding, en hijzelf staat onder Gods leiding." (Gospel Doctrine, pag. 174.)

Laten wij dit nooit vergeten. De president van de Kerk draagt de sleutelen van het Melchizedekse Priesterschap, en er is in de Kerk geen aan gelegenheid of functie die niet door de president van de Kerk mag worden waargenomen. De president kan alle ambten bekleden die in de Kerk voorkomen.

Sprekende tot de profeet Joseph Smith, heeft de Here eens gezegd:

„En verder is het de plicht van de President over de Hogepriesterschap om over de ganse kerk te presiden, en gelijk Mozes te zijn —

„Ziet, hier is wijsheid: ja, een ziener, openbaarder, vertaler en profeet te zijn, en alle gaven Gods te bezitten,

die Hij aan het hoofd der kerk schenkt." (L&V 107:91-92.)

Het is van het grootste belang dat wij als leden van de Kerk president Lee zonder enig voorbehoud aanvaarden als een profeet van God en als onze leider. Ik ben blij dit uit de grond van mijn hart volmondig te kunnen beamen. Laat ons luisteren naar de stem van de profeet en hem volgen, niet blindelings, maar in geloof. Door dit te doen, zullen wij nimmer op een dwaalspoor geraken. Dit mag door geen enkele priesterschapsdrager lichtvaardig worden opgevat. Het is van belang dat elk lid zijn priesterschap hoog houdt en beseft dat het een enorm voorrecht en een grote ze-

gen is het priesterschap van God te kunnen dragen.

Wij moeten in alle opzichten trouw en betrouwbaar zijn, een voorbeeld voor de wereld. U, jongemannen, zou ik op het hart willen drukken te bedenken dat het priesterschap dat u bezit de aan u verleende macht van God is om in Zijn naam handelend op te treden in het ambt dat u draagt. De Here verwacht van ons dat wij allen, niemand uitgezonderd, zo zullen leven dat wij dit priesterschap waardig zijn en de wereld ten voorbeeld strekken. Het is zoals president Lee heeft gezegd toen hij na zijn benoeming tot president van deze Kerk voor de eerste maal werd geïnterviewd — zijn

uitspraak is hier vandaag nog ter sprake gebracht. Zijn boodschap tot de wereld, die vóór alles tot ons allen is gericht, luidde namelijk: „Onderhoud de geboden.” Als wij dit doen, zullen wij gezegend worden.

Wij kunnen nooit weten welke functie, welk ambt, welke zegening de Here nog voor ons in petto heeft. Het is onze plicht ons voor te bereiden op elk eventueel aanzoek om een roeping te vervullen. Jozef, die naar Egypte werd verkocht, had er geen idee van dat hij de uitverkorene was, die zijn volk zou redden. Doordat hij trouw aan zijn geloof bleef en de verleiding wist te weerstaan, werd hij door de Here gezegend en gesterkt en voor zijn trouw beloofd.

Mozes heeft in zijn jonge jaren niet geweten dat hij de kinderen Israëls nooit eens uit Egypte zou moeten voeren, en Mormon wist van tevoren niets af van het grote en belangrijke werk dat hij met zijn zoon Moroni zou volbrengen door het vervaardigen en bewaren van de gewijde geschriften betreffende het Evangelie van Jezus Christus.

In al deze gevallen werden mensen door de Here aangenomen doordat zij van jongs af aan hadden blijk gegeven van hun getrouwheid en zich in elke door hen beklede positie waardig hadden betoond.

Het greep mij aan toen die zanggroep vanmiddag „Zal de jeugd van Zion dralen?” zong, (*Heilige Lofzangen* No. 32), en daarbij zo'n duidelijke „Neen!” heeft laten horen. Er bestaat verschil tussen „neen” zingen en „neen” bedoelen en er ook werkelijk naar leven. Ik zou iedere jongeman in mijn gehoor dan ook willen aansporen de Here te bewijzen dat de jeugd van Zion niet zal dralen of wankelen, maar een voorbeeld voor de wereld zal wezen en een invloed ten goede. Bedenk daarbij dan dat je, als je ooit een groot man wilt worden, in je jeugd die grootheid moet ontwikkelen. Bereid je voor, zoals onze president dat in zijn jeugd ook heeft gedaan.

Joseph Smith had er op zijn veertiende jaar geen idee van dat hij eenmaal president van de Kerk en een profeet

van God zou worden. Al wat hij te weten wilde komen welke kerk de ware was. Hij was, evenals wij allen trouwens, reeds in het voorbestaan geordend om een bepaald doel te vervullen, en omdat hij zich trouw betoonde en een waardig leven leidde, werd hij tot die hoge positie geroepen. Laten ook wij zo leven dat wij datgene waartoe wij tevoren geordend zijn waardig zijn en het ook volbrengen.

Toen president Lee nog jong was, had hij geen idee dat hij nog eens president van de Kerk zou worden, maar door zijn trouwe plichtsbetrachting in iedere functie die hij heeft vervuld heeft hij zich dit ambt waardig betoond. Het is precies even belangrijk dat de president van het diakenenquorum of van het leraarsquorum zijn taken volbrengt en oprecht voor de Here wandelt, als voor de president van de ouderlingen, zeventigsten of hogepriesters, en een werktuig is in Gods handen. De Here verwacht van iedere man dat hij zijn plicht zal doen en trouw blijft aan het verbond dat hij heeft gesloten. Zoals in de Leer en Verbonden staat opgetekend, heeft de Here gezegd: „Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.

„Hij, die traag is, zal niet waardig worden geacht in zijn ambt te blijven, evenmin hij, die niet met zijn plicht bekend wordt, en zich niet betrouwbaar betoont. Zo zij het. Amen.” (*L&V* 107:99-100.)

„Waarom een groot en heerlijk loon verwacht, als er niet wordt gestreef?” (*Zie Heilige Lofzangen* No. 51, 2de couplet.) Het is van groot belang dat iedere priesterschapsdrager, jong of oud, zichzelf in bedwang leert houden, het kwade overwint, zijn zedelijke reinheid bewaart, het Woord van Wijsheid naleeft, de sabbatdag heiligt, eerlijk is in al zijn handel en wandel, het vertrouwen van anderen niet beschaamt, en zo leeft dat ieder die hem kent hem kan liefhebben en hoogachten, en anderen, die zijn goede werken zien, hierin aanleiding mogen

vinden onze Vader in de hemel te verheerlijken. (*Zie Mt. 5:16.*)

Wij moeten ervoor zorgen dat het werk des Heren voortgang vindt, en het onze bijdragen tot de groei en uitbreiding van Zijn Kerk en Koninkrijk hier op aarde, tot dat die heel de wereld vervult. Hiertoe zijn wij als priesterschapsdragers verplicht.

De mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben. (*Zie II Ne. 2:25.*) Amuseer je maar. Geniet van het leven door het goede te doen. Er is in de zonde geen vreugde of voldoening, maar hun die getrouw zijn worden grote zegeningen toegezegd. Van de jongeren onder mijn gehoor weet nog niemand waartoe hij is voorgoerdend, of wat hem nog te wachten staat, maar wel heeft de Here beloofd dat „alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven,” (en daarmee doelde Hij niet alleen op het naleven van het Woord van Wijsheid, maar op een leven in gehoorzaamheid aan *alle* geboden), „gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen” zullen ontvangen. Voorts heeft Hij hun de volgende beloften gegeven:

„En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

„En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

„En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden.” (*L&V* 89:18-21.)

Daat wij allen iedere avond en iedere morgen onze dankbaarheid jegens de Here mogen uitspreken voor het geluk dat wij hebben lid van Zijn Kerk te zijn en Zijn priesterschap te dragen. Dat wij mogen bidden om de moed en de kracht om te leven zoals het ons betaamt, waardoor wij onszelf op het eeuwige leven voorbereiden en ook anderen helpen kunnen zich daarop voor te bereiden, bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen.

1 *Zie L&V* 88:70.

Er is weer een profeet

God spreekt tegenwoordig op dezelfde wijze door Zijn profeten als vroeger.

DOOR MARK E. PETERSON van de Raad der Twaalven

God heeft voor onze tijd weer een profeet opgewekt!

Hij is een geïnspireerd man die door God geroepen is om nu te dienen en nieuwe openbaringen uit de hemel te ontvangen voor ieder mens dat wil horen.

De aanstelling van deze nieuwe profeet is van groot belang voor iedereen die in God gelooft en in het bijzonder voor iedereen die in de Here Jezus Christus gelooft. In alle nederigheid en oprechtheid maken wij dit plechtig bekend.

De Here heeft altijd het volk op aarde dat Hij als Zijn volk beschouwde, vanuit de hemel geleid door levende profeten. Ook wekte de Almachtige als de oude volkeren getrouw bleven de ene profeet na de andere op, waardoor deze volkeren door een lange keten van goddelijke leiders werden bestuurd. Daarom is er in het Oude en Nieuwe Testament sprake van vele mannen Gods.

In onze tijd bestaat er een soortgelijke keten van geïnspireerde mannen. Deze keten is ontstaan als gevolg van de herstelling van het Evangelie van de Here Jezus Christus door Joseph Smith, een ziener in de laatste dagen.

Toen de profeet Amos op aarde vertoefde verklaarde hij plechtig dat de Here slechts door middel van profeten met Zijn volk handelt. Hij zei: „Gewisselijk, de Here Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.” (Amos 3:7)

Dit is bijzonder belangrijk omdat hier regelmatige communicatie tussen God en de mens verondersteld wordt.

In tegenstelling met de gangbare opvatting is de Here een God van communicaties, een God van openbaring. Hij is een God van licht en intelligentie, van kennis en kennisoverdracht. Hij handelt niet in duisternis, noch redt Hij iemand die onwetend is. Zijn hele heilsplan van zaligheid rust op communicatie met een verlicht volk. Wie kan met rede aanbidden als hij onwetend gehouden wordt?

Wie kan zinvol geloven zonder te weten wie God is?

En waar komt deze kennis vandaan als ze niet van de Godheid zelf komt? Maar indien kennis direct van de Godheid komt, spreken we zowel van communicatie als van openbaring. Hoewel Hij een God van communicatie is past Hij een bepaalde methode toe om de mens kennis over te dragen. Die methode is onveranderlijk. Hij spreekt altijd door profeten tot Zijn volk.

De Schriften vermelden dat de Here door de eeuwen heen de mens heeft willen leiden. Niettemin zijn er tijden geweest dat er geen openbaringen gegeven werden. Deze situatie doet zich zelfs voor in bijbelse tijden en Jesaja geeft hiervoor een verklaring. Hij zei: „Want onze overtredingen zijn vele voor U, en onze zonden getuigen tegen ons; want onze overtredingen zijn bij ons, en onze ongerechtigheden kennen wij.” (Jes. 59:12)

De mens is een trage leerling als het

om het leren van de wegen des Heren gaat. Hij is in het bijzonder traag in het aanvaarden van het feit dat God ondanks Zijn bereidwilligheid om met hen te communiceren, werkt door geïnspireerde levende mannen die Hij tot profeten heeft aangesteld. Dat past Hem. Dat is Zijn werkwijze en Hij heeft deze niet veranderd. Hij is Dezelfde, gisteren, heden en morgen en dit geldt evenzo voor de wijze waarop Hij werkt.

Het gebrek aan communicatie tussen de mensen onderling is oorzaak van veel moeilijkheden in de wereld. Maar wanneer de communicatie tussen God en de mens verhinderd wordt, ontstaan er zelfs gevaarlijke situaties.

In het verleden heeft de Here Zijn bereidwilligheid om met de mens te spreken getoond door een lange keten te smeden van geïnspireerde mannen, die als Zijn woordvoerders optraden, van Adam tot en met Johannes de Doper. Wij kennen de namen van Jesaja, Ezechiël, Mozes en Zacharia, om er maar een paar te noemen. Hun geschriften vormen tezamen het Oude Testament, en dat is wellicht de grootste verzameling literatuur en openbaring, die de mens kent.

Wat weten wij van het „Nieuwe Testament”? Hield God zich later aan dezelfde werkwijze? Rustte Hij de christelijke kerk uit met profeten, om vast te houden aan de aloude werkwijze die wij uit het Oude Testament van Hem kennen?

JAWEL!!!

Paulus schrijft de Efeziërs dat de

Kerk van Jezus Christus gebouwd was op een fundament van apostelen en profeten, terwijl de Heiland zelf de hoeksteen vormde. (Zie Ef. 2:20)

Wie waren de profeten in die tijd? Onder meer de Twaalven natuurlijk. Maar waren er ook anderen?

Het Nieuwe Testament zegt dat er ook anderen waren. Silas en Barnabas zijn hiervan een voorbeeld; beiden waren grote zendingen in die tijd. Een ander voorbeeld vormen Simeon en Lucius; en ook Judas (niet Iskariot).

Op gelijke voet hiermede stonden ook Mnason en Agabus, welke laatste de arrestatie van Paulus voorspelde. (Zie Hand. 11, 13 en 21.)

De brief aan de Efeziërs legt uit waarom er christelijke profeten zijn. Zij werden aan het hoofd van de Kerk des Heren geplaatst voor de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouw des lichaams van Christus." (Ef. 4:12)

Daar de Heiland Zijn volk gebodde zo volmaakt te worden als hun Vader in de hemelen, stichtte Hij Zijn Kerk als hulpmiddel tot dit doel. Daarom gaf Hij hun apostelen en profeten.

De geïnspireerde mannen hadden ook tot taak de eenheid onder de heiligen te bewaken en de scheuringen in de kudde te helen „Opdat wij niet meer . . . omgevoerd worden met allen wind der leer . . . (Ef. 4:14.)

Hieruit blijkt dat God in de tijd van het Nieuwe Testament niet eender met Zijn volk in verbinding staat als in de oudtestamentische dagen.

Hoe staan nu de zaken in onze tijd?

Hoe is het in de huidige christelijke kerken?

Als de communicatie tussen God en Zijn profeten een essentieel onder-

deel vormt van de eerste christelijke Kerk, waar zijn dan nu de christelijke profeten? Jammergenoeg zijn zij er eeuwenlang niet geweest. Sinds 110 na Christus wordt er niet meer gesproken over christelijke profeten, omdat heel de wereld van mening is dat Johannes de Openbaarder de laatste was.

Heeft het christendom het dan al die tijd zonder communicatie met de hemel moeten stellen? De diverse groeperingen geven toe dat er onder hen geen profeten zijn en zij onderwijzen dat er geen profeten noch openbaringen meer nodig zijn. Zij verklaren zelfs dat de Bijbel — die eeuwen geleden geschreven is — alles bevat wat noodzakelijk is.

Heeft de Here nu dan opgehouden Zijn volk — volgens Zijn eeuwenoude werkwijze — door profeten — te leiden? Ten tijde van Jesaja keerde het volk zich af van God. De Here laat Zijn volk niet in de steek.

Dat was ook zo toen de Heiland op aarde was.

Herinnert u zich wat Hij hen over Zichzelf zei: „ . . . hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkertijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild.” (Mt. 23:37) God verlaat Zijn volk niet. Het volk

verlaat God.

Als door bitter lijden Ik u roep te

gaan,

en gij veel verdriet ondervindt op uw

paân,

zo zal Ik in smarten van u geenzins

vlïen,

maar bijstand en hulpe in kommer u

biën.

Zo luidt de tekst van één van onze liederen. (*Heilige lofzangen* no. 152.)

De Schriften vermelden dat in de laatste dagen, kort voor de tweede komst van Christus, tekenen der tijden gegeven zullen worden. Enkele van deze tekenen zijn verwoestingen, overstromingen, aardbevingen, ziekten en oorlogen, die een zware tol eisen. Maar een van de duidelijkste van alle tekenen der tijden zou de herstelling zijn van het oorspronkelijke Evangelie en de Kerk van Jezus Christus. Deze herstelling zou plaats vinden „in de ure Zijns oordeels”. (Zie Op. 14:6-7.)

Deze herstelling zou volgens de Schriften zo volledig zijn dat ze alles, wat God ooit door middel van Zijn dienstknechten vanaf de grondlegging der wereld had gesproken, zou omvatten. (Zie Hand. 3:21.)

Zou ze dan ook niet de herstelling van profetie en openbaring omvatten? Zou er dan geen nieuwe keten van profeten worden gesmeed om het volk in deze moeilijke tijd te leiden?

Omdat de Schriften spreken van nieuwe openbaring in de laatste dagen en omdat God Zijn openbaringen altijd door Zijn profeten bekendmaakt, en omdat er eeuwenlang geen profeten zijn geweest, moesten er wel nieuwe profeten worden opgewekt om de voor onze tijd bestemde openbaringen door te geven.

Dit is nu precies wat er gebeurd is.

Joseph Smith was de eerste profet in deze laatste dagen. De Here herstelde door hem het Evangelie in zijn zuiverste vorm. De Kerk werd in 1830 wederom op aarde gevestigd.

Daarna volgde een reeks eigentijdse profeten om het werk te verrichten dat zal voortgaan tot de tweede komst van de Here Jezus Christus.

Na Joseph Smith werden achtereenvol-

volgens Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith, Heber J. Grant, George Albert Smith, David O. McKay, Joseph Fielding Smith en, op dit moment, president Harold B. Lee geroepen. Al deze mannen zijn zieners en openbaarders en een ieder was in zijn tijd een profeet van God.

Tijdens deze conferentie hebben wij, met ons hart en met onze hand president Lee formeel ondersteund als geïnspireerd leider van deze tijd. De profetenmantel ligt nu over zijn schouders. Hij draagt het gezag van het heilige priesterschap dat de profeten vóór hem droegen.

Alle sleutelen en machten die door de engelen aan de profeet Joseph Smith gegeven werden, zijn aan president Lee overgedragen. Hij is nu de door God gekozen opvolger in deze lange reeks van profeten.

Het werk gaat door en mondt tenslotte uit in het duizendjarig rijk. Een gelovig volk bereidt zich voor om de Heiland te ontvangen. Christus zal wederkomen! Zijn Kerk is ter voorbereiding op Zijn komst hersteld.

Wij hebben wederom profeten op aarde. Profeten zoals Mozes en Jesaja, Petrus, Jakobus en Johannes, Silas, Barnabas en Paulus.

De ware zaligheid wordt alle mensen weer aangeboden. En weer zegt de Heiland, in deze tijd bij monde van Zijn dienstknechten:

„Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.” (Mt. 11:28-30)

Door deze nieuwe reeks van profeten die ons leiden, bieden wij de mensen wederom de zaligheid aan. Wij getuigen dat God inderdaad in deze laatste dagen heeft gesproken en dat wij Zijn dienstknechten zijn.

De oude Schriften zeggen: „En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden? Gelijk geschreven is: Hoe liefelijk zijn de voeten dergenen, die vrede verkondigen, dergenen, die het goede verkondigen!” (Rom. 10:15) Hebt u zich ooit afgevraagd wie deze mensen zijn, die het Evangelie van vrede prediken en wier voeten zo liefelijk op de bergen zijn?

Abinadi geeft ons in het Boek van Mormon de uitleg.

Deze mensen zijn profeten van God — zij prediken het Evangelie van de Vrededorst, de Here Jezus Christus.

Abinadi zegt: „... Ik bedoel alle heilige profeten sedert het begin der wereld . . .

En dit zijn zij, die vrede hebben gebodschapt, die de goede boodschap van het goede hebben gebracht, die heil hebben doen horen, die tot Zion hebben gezegd:

Uw God regeert!

En o, hoe liefelijk op de bergen waren hun voeten!

En wederom, hoe liefelijk op de bergen zijn de voeten van hen, die nog steeds vrede verkondigen!

En wederom, hoe liefelijk op de bergen zijn de voeten van hen, die hierna vrede zullen verkondigen; ja, voortaan en voor eeuwig!” (Mos. 15:13-18.)

De profeten zijn de dienstknechten van Jezus Christus en dit is vanaf den beginne zo geweest. En omdat zij Zijn dienstknechten zijn en Zijn Evangelie van vrede prediken — wederom, hoe liefelijk op de bergen zijn hun voeten.

Wij eren hen. Wij zullen hen volgen en door hen zullen wij op deze aarde op de wijze van de Here aan onze zaligheid werken. En daarom zingen wij: Komt, hoort naar eens profeten stem, en luistert naar Gods woord.

Verheugt u in de ware leer, vermeldt haar verder voort. Het dikke duister nu verspreid op 't ganse rond der aard, verdwijnt allengs op Gods bevel, die Zich weer openbaart.

Ik zocht niet in de mens mijn kracht, heb niet op vlees gebouwd, want vloek sprak God op ieder uit, die niet op Hem vertrouwt.

Wij vonden der profeten weg, door hen op aard betreën, een Ziener Gods heeft nu gezegd, hoe die eens was voorheen.

Wij getuigen plechtig dat in onze tijd de communicatie tussen de hemel en de aarde hersteld is. Wij verklaren dat God Zich niet van de wereld heeft afgezonderd.

Hij is niet dood. Hij leeft.

Hij is niet blind. Hij ziet.

Hij is niet doof. Hij hoort.

Hij is niet stom. Hij spreekt tot Zijn levende profeten en door hen tot de hele wereld.

Op deze wijze spreekt God thans met U. Erken Hem. Bid tot Hem. Gehoorzaam Hem. In de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

*

Neem de tijd om te spreken

Door GEORG S. DURRANT

Als ouder heb ik drie dingen ontdekt die grote invloed op mij hebben uitgeoefend.

Deze zijn:

1. Mijn kinderen willen alleen maar met mij spreken als ik bij ze ben.
2. Alles waar mijn kinderen over willen spreken is belangrijk.
3. Het is beter naar mijn kinderen te luisteren dan tegen ze te spreken. Ik geloof dat de gezinsavond veel meer succes kan hebben en ik heb dat door de toepassing van deze ontdekkingen ervaren. Ik zal uitleggen waarom.

Mijn eerste ontdekking lijkt op het eerste gezicht niet opzienbarend, maar ik meen dat het wellicht de grootste les is die ik als ouder geleerd heb. Ik heb eveneens bemerkt dat, als ik niet alleen maar met ze samen *ben*, maar ook iets met ze samen *doe* dat ze fijn vinden, ze in het algemeen wel met me zullen spreken. Veel ouders vragen zich af waarom hun kinderen niet met hen spreken. Hoogstwaarschijnlijk komt dit doordat zij nooit gezellig, ontspannend en op hun gemak met hun kinderen samen bezig zijn. Zij, die het hiervoor te druk hebben, hebben het ook inderdaad druk.

Ik moet met mijn kinderen samenzijn. Ik bedoel *werkelijk* met hen zijn, zowel geestelijk als fysiek.

Wat mijn tweede ontdekking betreft, zou men geneigd zijn te denken dat gesprekken over auto's, muziek, sport of andere schijnbaar onbelangrijke onderwerpen niet tot de diepzinnige communicatie gerekend kunnen worden. Ik heb echter ontdekt dat er tijdens gesprekken over dergelijke onderwerpen iets gebeurt dat ons dichter tot elkaar brengt. Wanneer wij op de gelegenheid wachten om over diepzinnige onderwerpen te spreken, wachten wij op een gelegenheid die zich nooit zal voordoen, tenzij wij veelvuldig over niet-diepzinnige onderwerpen spreken.

Ik heb er behoefte aan tijdens onze gezinsavonden met mijn kinderen over van alles te spreken. Wanneer wij met elkaar spreken heb ik altijd de overtuiging dat ik iets belangrijks doe. Door zulke gesprekken wordt mij dikwijls de gelegenheid geboden om ze over zeer belangrijke onderwerpen te onderwijzen.

Mijn derde ontdekking deed ik naar mate ik leerde dat mijn kinderen geen pasklare, afgemeten antwoorden wil-

den ontvangen. Zij willen in elk geval zo'n antwoord niet meteen ontvangen. Het is voor hen van veel meer belang hun vragen te kunnen stellen en over hun problemen te kunnen spreken dan om antwoord te krijgen. Gewoonlijk hebben zij mijn antwoord eigenlijk niet eens meer nodig, wanneer zij zich kunnen uitspreken en wanneer ik lang en goed genoeg luister.

En wanneer ik luister en niet boos word begrijpen wij *elkaar* tijdens de gezinsavond en wordt deze avond niet gekenmerkt door eenzijdig spreken en moraliseren van de kant van de ouders.

Deze drie zaken kunnen, tezamen met vurig bidden om de Here om Zijn leiding te vragen, veel bijdragen om het succes van onze grootste verantwoordelijkheid — namelijk het ouderschap — te garanderen.

Broeder Durrant is thans president van de zending Kentucky-Tennessee.

Kampioene Sylvia

Voor het tweede achtereenvolgende jaar is ons medelid Sylvia Dongen uit Utrecht nu jeugdkampioene hardlopen van Nederland. Het hier afgebeelde traject van 100 m. legt Sylvia (tweede van links) in 12 seconden af. Na haar middelbare school wil zij naar de sport-academie. De Koninklijke Athletiekvereniging heeft haar ook aangewezen als de Nederlandse jeugdkampioene hoogspringen. Let op de fraaie stijl waarmede zuster Sylvia hardloopt.

Roadshowfinale en paasconferentie

Ook dit jaar hebben de gemeenten uit de Zending weer meegedaan met de roadshowcompetitie. Nu, een eresaluut aan allen die meegeholpen hebben. De talenten voor toneel, muziek en dans zijn weer bijzonder goed uit de verf gekomen.

Er werd eerst op districtsniveau gestreden. De finale had in Zwolle plaats. Het ging tussen Hengelo, Hilversum, Alkmaar, Haarlem, Groningen en Eindhoven. Als eerste plaatste zich Eindhoven, als tweede Groningen en als derde Alkmaar. De juryleden pakten het allemaal weer fijn aan.

Daar in Zwolle ging de Paasconferentie 's zondags al vroeg beginnen. Om 7 uur was er getuigenvergadering in het park nabij de loegelegenheid voor de zusters. Daar heerste een heerlijke sfeer en werden zeer opbouwende getuigenissen gegeven. Hier waren 115 broeders en zusters bijeen.

De eigenlijke conferentie startte in ver-

gaderzaal De Dageraad. Het conferentiethema luidde: de opstanding. Gesproken werd door broeder P. Jongejan uit Apeldoorn, zuster Ria Wijsbeek uit Groningen, broeder Janco van Roosmalen uit Breda en zuster Thera van de Molengraaf uit Eindhoven. Als slotspreker was uitgenodigd onze zendingspresident, broeder Pinegar. Hij sprak zeer opbouwend en geïnspireerd en tevens waarschuwend. Hij zag de toekomstige leiders daar zitten in die zaal. Laten we deze verantwoording willen begrijpen! Die jongelui die met vuur spelen en de geboden des Heren negeren moeten zichzelf duchtig aanpakken.

Broeder Cor van Drogen uit Zwolle zorgde 's middags voor een wandeltocht door zijn vaderstad, aan de fraaie rivier de IJssel, terwijl daarna onder leiding van Frans Heydemann uit Almelo muziek werd vertolkt, door verschillende broeders en zusters.

's Avonds bracht de OOV uit Utrecht een haardvuuravond in de gedaante

van een paneldiscussie met het onderwerp: **Passen „hij“ en „zij“ bij elkaar?** In het bijzonder kwam naar voren hoe belangrijk het is een tempelhuwelijk aan te gaan. De haardvuuravond besloot met een kwis.

Maandag — sportdag! Voortreffelijk, zoals broeder C. de Jonge van de gemeente Groningen in de Stilo-hal leiding gaf! Bedreven werden de sporten basketball, volleyball, zitvoetbal, estafettezaklopen en touwtrekken, waarna nog sportief gezamenlijk een partijtie zaalvoetbal werd gespeeld. Ieder die meedeed, alsook het publiek op de tribunes heeft genoten van de broederlijke, sportieve geest daar.

Om 14.00 uur was de laatste gezellige maaltijd, waarna de OOVJ-president, broeder T. Kobes, aanleiding zag iedereen die een steentje had bijgedragen hartelijk te bedanken, omdat deze dagen onvergetelijke evenementen waren geworden.

— Foppo Wolthers

Volksdansfestival 1973

Dit jaar was dit evenement niet in Bunnik, maar in een prachtige sporthal in Zeist, die geheel aan de eisen voldeed. Hemelvaartsdag, toch al een bijzondere dag, werd genoten van de bijzonder goed vertolkte dansen, die door de verschillende gemeenten en districten ten tonele werden gebracht. Dansen uit

Engeland, Bulgarije, Roemenië, Griekenland, Frankrijk, Joegoslavië, Israël en Amerika streefden het oog.

Tussen de dansen werd er door Harm en Foppe Wolthers volksmuziek ten gehore gebracht op klarinet en gitaar.

Tot slot deden alle gemeentelijke volksdansgroepen samen de dansen **Walk around (Amerika)** en **Zwart laat 'm scheren (Nederland)**,

en was er voor ieder die dat wilde gelegenheid om nog een half uurtje te volksdansen.

Wat doet zuster Fikkerman toch veel goed werk. Ze heeft veel gemeenten moeten afreizen om aanwijzingen te geven bij het instuderen. Ze zal er rijk voor worden gezegend. Het publiek betoonde zich enthousiast en dankbaar.

De foto's zijn van Tineke Last.

— Foppe Wolthers

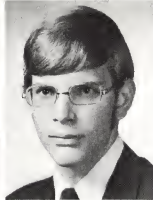
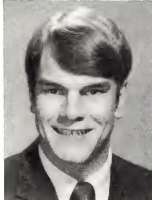

Vertrokken zendingen

ALPHEN, Tineke Martha van
Midvale (Utah)
ARMSTRONG, Byron K.
Brigham City (Utah)
BAKER, Wallace G.
Magrath (Alberta, Canada)
DAWSON, Val W.
Logan (Utah)

HEPWORTH, Steven F.
Burley (Idaho)
JONES, Richard K.
Salt Lake City (Utah)
JONGEJAN, John G.
Salt Lake City (Utah)
LUPESCU, Audrey Elisabeth Jeanette
Rotterdam

MORTENSEN, Andrew G.
Idaho Falls (Idaho)
SOOLEN, Jerry van
Salt Lake City (Utah)
STEWART, David F.
Lawrence (Kansas)
STINSON, Brian L.
Castro Valley (Californië)
SUMMERS, Jeffery
Idaho Falls (Idaho)

Eddy Bodden op zending

Het was 1 mei een fijne dag, omdat er toen vanaf Schiphol een vliegtuig vertrok met een splinternieuwe zending, gereed om een prachtig werk te gaan verrichten voor de Here in de Zending Noord-Engeland. Die zending was ik, Eddy Bodden.

Engeland is prachtig. Het verkeer is even vreemd, maar het went wel, ook het geld. Wij doen ons werk. Op de foto sta ik met een paar collega's, ik ben de tweede van rechts.

En het werpt vrucht af. Als spoedig hebben we een man gedoopt, die na lang onderzoeken een pracht van een getuigenis heeft. Zijn vrouw is al een tijd lid van de Kerk, nu hij ook. Prima, hè?

Het is geweldig om voor de Here te werken.

Ik werkte meteen in dezelfde zone met Joan van Rijswijk. Alles is prima met haar en spoedig komt zij weer terug. In dit fijne blad wil ik verder niet veel plaatsen innemen. Alleengeef ik jullie mijn getuigenis.

Ik weet zeker dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige ware kerk op de aarde is. Ik weet zeker dat God leeft en onze Broer Jezus leeft en onze profeet Harold B. Lee geleid wordt door Hem. En als wij hard werken en alles doen wat de Heren door Zijn profeten openbaart, dan leven wij straks weer met Hem.

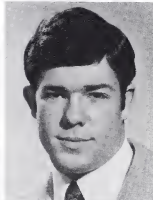
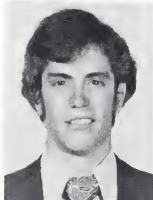
Broeders en zusters, blijf standvastig in ons Geloof en blijf vooral een voorbeeld voor de wereld, en zij zullen tot u komen en vragen: „Wat hebt u toch voor iets speciaals? Vertel er mij van, ik wil het weten.“ Dan zal in Nederland de Kerk van Christus groeien. **Aan allen de beste groeten van**

— Eddy Bodden

Aangekomen zendingen

ARCHER, Warren McCalla II
Yerington (Nevada)
BIRD, William Lee
Missoula (Montana)
BONNER, Edward Wilford
Salt Lake City (Utah)
CHRISTENSEN, Monte Clark
Monticello (Utah)

DAVIS, Donald Scott
Fairbanks (Alaska)
EHLERT, Paul John
Salt Lake City (Utah)
EVANS, Tim Gregory
Independence (Missouri)
HULSE, Rodney Clarence
Las Vegas (Nevada)

NIEDERHAUSEN, Lamont Stephen von
Logan (Utah)
NIELSON, Stanford Willis
Mesa (Arizona)
VERHOEFF, Randall Wilson
Long Beach (Californië)
WOOLF, Gordon LeRon
Lethbridge (Canada)
WRIGHT, William Arthur
Hudson (Ohio)

Internationaal

Het doopwater verenigt ons uit alle geslacht en taal en volk en natie. Hier ziet u bijeen broeder Michiel Kijf (broer van de gemeentepresident van Apeldoorn), drie gezinsleden Straus uit Deventer en broeder Aso Tu Salu Palu uit Samoa (landbouwstudent in Deventer), bij het doopwater te Apeldoorn. De steen rolt voort!

LEDENSTATISTIEK

Wijk/gemeente	Geboren	Gezegend	Gedoopt	Gehuwd	Overleden	Diaken	Leraar	Priester	Ouderling	Zeventiger	Hogepriester	Naam
Aalst (België)		x	x									WILSSENS, Marc Justin Camiel WILSSENS-DE METSENAERE, Raymonde Josée Dora
Amersfoort			x									HUIJSMAN, Diana Berendina Jeanet
Amsterdam						x						BROEK, Leendert J. G. van den
Antwerpen			x									GERRIS, Cornelia Clara Maria
Apeldoorn			x									EUZERMANS, Ludo Greta
			x									EUZERMANS-DE BECKER, Rita Marcella
			x									KIJF, Michiel
			x									SALEUPOLU, ASO Tan
			x									STRAUS, Geert Eliza
			x									STRAUS-SEUN, Rica
Den Haag			x									STRAUS, Rijk Laurent Joseph
			x									BEEM, Johannes A. van
			x									BLITTERSWIJK, Ronald Antonius van
			x									BROUWER, Max A.
			x									KLEJWEG, Christiaan H.
			x									BUURINGEN, Louise van
		x										GODIN, Martha T. T.
		x										KLEJWEG, Hermanus H.
		x										KLINKENBERG, Carolina Wilhelmina
		x										LIEROP, Glenn S. van
												RASPOET, Henricus
												ROEPERS, Paul
	x											SCHAIK, Daniël T. van
	x											SCHIP, Mirjam E.
		x										VIS, Michael
		x										VIS, Michael
Dordrecht			x									ZWET, Sylvia Barendina van
			x									HEUVEL-VAN ROOIJ, Johanna van den
			x									LINDEN-NEDERVEN,
			x									Willemina Cornelia van der
Eindhoven						x						ENGELBERT, Rudi Hubert
Gent			x									MONSJOU, Gustaaf van
Groningen			x			x						SERVAES, Eddy Jean
			x									HAVE, Lammeciene Glenny Denise ten
												HOIJENGA, Hedzer
												HOIJENGA, Jan Hedzer
Leeuwarden			x									KOENS, Arijen Bart
Leiden			x									HELMERHORST, Anna Anthonia
			x									BAKKER, Hester
			x									BAKKER, Wilhelmina Simona
			x									BOUMAN, Steven Andreas
			x									BOUMAN, Ursula Christina
			x									LOEBER, Charlotte Jennifer
			x									LOEBER, Victoria Olga
		x										MATLA, Susanna Eleonora Gerdina
		x										TESKE, Karel Anthonie
		x										TESKE, Robert Christiaan
		x										UIJTTERLINDE, Arie Pieter
		x										UIJTTERLINDE-VAN DER LAAN,
Mechelen			x									Hermina Johanna Jacoba
Nijmegen			x									WALS, Victor Emanuel de
												WALS-VAN DER DRIES, Yvonne M.V.F. de
												BOERSMA, Kees
												KALJE, Henry Jan Francois
												PENNINGS, Petrus Albertus Maria
Rotterdam Noord			x									SCHUIJS, James Helenus
												DEZAIRE, David Pieter Johan
												DEZAIRE, Jens Heinz
												MENSINK, Pieter Koen
Rotterdam Zuid			x									ZUIJDAM, Gelswinda
			x									HOBBEL, Paulus
			x									NEEF-VAN VRIESLAND, Rozina de
Utrecht			x									GELDER, Johannes Wilhelmus Berthus van
			x									MOLENAAR-LINGEN, Geertruida
Zeist			x									BELT, Gerrigje Marie Yvonne van der
			x									BELT, Gerrit van der
			x									BELT, Jaantje van der
			x									BELT, Pietermelle Maria van der
			x									GROOT, Jan de
			x									GROOT-VAN NIFTERIK,
			x									Christina Resina Baridina de

